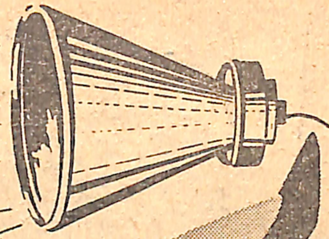
Akbaba

«Kalkınma plânına özel sermaye henüz katılmadı.» — Gazeteler —

— Açıl kilit...
— Açılmaz...
— Anahtarın nerde?
— Suya düştü!..

parazitler artık kesildi

çünkü !..

KAÇMAZ Çorap Türkiyede ancak KAZOVA Fabrikaları tarafından yapılmaktadır.

DİKİŞLİ Hermin KAÇMAZ

Kazova

Giyimde zerafet yaratır.

Mamullerimizi: Kazova mağazalarından ve büyük tuhafiyecilerden ısrarla arayınız.

Hader Reklam

İlancılık - 5230 - 259

PORTRELER

Yusuf Ziya Ortaç

Birinci baskısı çıkar çıkmaz kapışılan Portreler'in:

İkinci baskısı

7 Kasım Perşembe Bütün kitapçılarda..

En iyi kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, karton kapak ve beş renkli kuşe kuvertür içinde..

Fiatı 7 50 Kuruş

Umum satış merkezi:
Akbaba Yayınevi, Divanyolu Klodfarer caddesi No: 8 - 10

Siparişler, ancak posta, yahut banka havalesi karşılığı gönderilir.

Ak 261

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 – 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

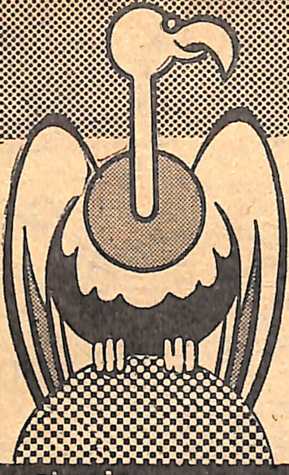
ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER	
İstanbul	A.B.D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Almanya	İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

basın - 17150 - 260

Reklâmcılık - 4136 - 262

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık, Erdoğan Ozer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 5 — Sayı : 117
24 Ekim 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Gidi Kahpeler!

İKİ sayı önceki Akbaba'da bir başyazımız çıktı: Gidi Kahpeler...

Ne demişiz bu yazımızda?.. Kelimesi kelimesine, tırnak içinde aktaralım:

«Milyonerler diyarı güzel Adanamızın...»

Bu satırda Adana'ya, Adanalılara bir kem gözle bakış var mı?.. «Adana'nın» bile dememişiz de «Adana'mızın» demişiz. O kadar kendimizi ondan saymışız, onu kendimizden.

«Bazı gözü doymaz toprak ağaları, bu yıl, bereketli toprak ürünlerini Çuko Birlik'e satmıyorlarmış...»

Değil Adana'da, değil Ankara'da, değil İstanbul'da, Fransa'da, Almanya'da, İtalya'da, Çin'de, dünyanın her yerinde gözü doymaz insan vardır. Bu sözden «Adanalılar gözü doymaz insanlardır» mânası çıkar mı?.. Hattâ, hattâ, hattâ «Adanalı toprak ağaları gözü doymaz insanlardır» mânası bile çıkmaz!

Bu sabah gazetelerde okudum: Adana barlarında hovardalık eden bir delikanlı, keyfine para yetiştirmiyor diye, 60 yaşındaki babasını, 90 yaşındaki dedesini öldürmüş... Şimdi, bu dökülen baba ve dede kanı ile Adanalı vatandaşlarımızın yüzleri mi kızaracak?

Deli her yerde vardır, kaatil her yerde vardır, hırsız her yerde vardır, vergi kaçakçısı da her yerde vardır!

En yetkili hükûmet adamlarımız sık sık bu kaçakçılıktan yakınmıyorlar mı?..

Adana'da babasını, dedesini öldüren bir alçak evlât çıksın da bir vergi kaçakçısı niye çıkmasın?

Eğer sahiden yoksa, sevinme payını yalnız Adanalılara vermeyiz. Bu mutluluk hepimizindir.

Yine o yazımda ne söylemişim:

«Çuko Birlik'in defterleri düzgündür, hesapları sağlamdır, vergi kaçırırsak meydana çıkar kuşkusu ve korkusu ile pamuklarını satmaktan kaçınıyorlarmış...»

Kimdir bu kaçınanlar?.. Adanalılar mı?.. Güneş altında, canları burunlarından damlayan toprak insanları mı?.. Kurtuluş Savaşında mallarını değil, canlarını esirgemiyen yiğitler mi?.. Yoook... Bütün kuşkularım «Bazı gözü doymaz toprak ağaları» cümlesindeki «BAZI»da toplanmıştır. Toprak ağası topu topu kaç kişidir ki, bunun da «bazı»sı bütün Adana, bütün Adanalılar olsun?

E, ben bu «bazı»yı nereden duydum? Kimden öğrendim acaba?.. İmzasız bir mektuptan mı? Kulağıma gelen bir fısıltıdan mı? Yoksa bir masa başı uydurması mı yaptım?

Bunun kaynağını öğrenmek için yazımı biraz dikkatle ve biraz iyi niyetle okumak yeter. İşte, üçüncü sütunun 9 ve 10 uncu satırları:

«Şimdi, bir de ikinci habere dönelim...»

Demek ki, ben bir haber almışım. Bu haber, ne imzasız bir mektuptur, ne bir kulak dedikodusu. Bu haber, günlük bir İstanbul gazetesinde çıkmış özel bir telgraftır.

Size soruyorum öfkeli baylar: Aklınız neredeydi o zaman?.. Niye kızmadınız o zaman?.. Niye yalanlamadınız o zaman?..

Yoksa vergi kaçakçılarına «Gidi Kahpeler» diyişim mi gücünüze gitti?

Ne dememi istiyordunuz?.. «Kahraman vergi kaçakçılarımız!» Dememi mi?

Kahpe dedim. Daha ağarını bulamadığım için!

Bir Adana gazetesi getirdi postacı: Kendileri zarflayıp göndermişler. Birinci sayfanın sekiz sütunluk başlığı bana ayrılmış: Koskoca ve kapkara harflerle koskoca ve kapkara yalanlar!

Sanırım benden çok genç olan bu meslekdaşlarımız bakınız neler söylüyorlar:

1 — Ben Adanalılara «Kahpe» demişim.

2 — Ben, yılda en az iki kere Avrupa'ya gidermişim.

3 — Ben, gece gündüz viski içermişim. İspirtodan beynim çürümüş.

4 — Yüzlerce telgrafla «Kahpe» sözü bana iade edilmiş.

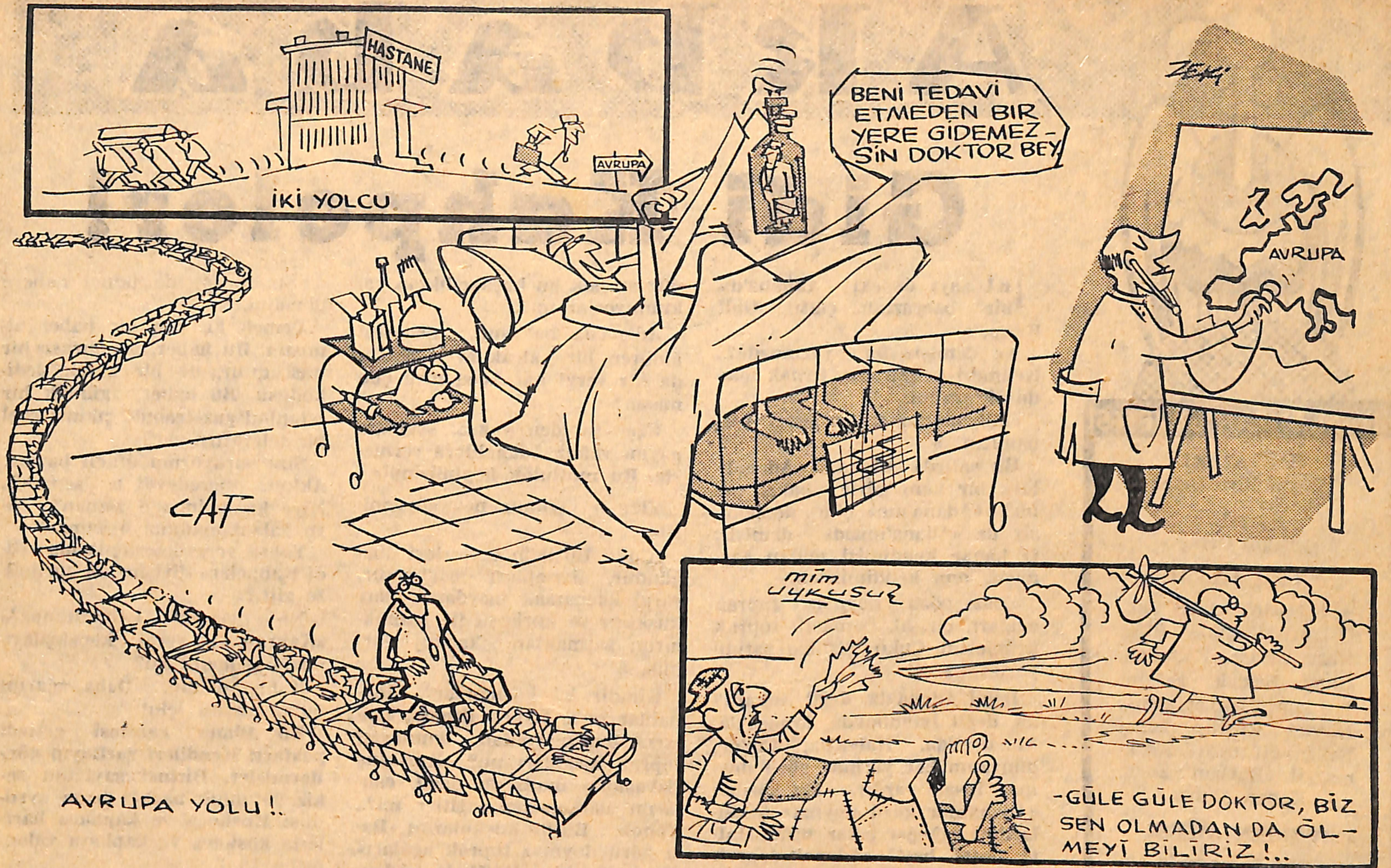
Bunlardan birinciye verdiğim cevap yeter sanırım. İkinciye geleyim:

(Lûtfen sayfayı çeviriniz)

«Sağır ve topal bir şoföre sahte ehliyet verildi.» — Gazeteler —

— Bi kişi... Karacaahmet bi kişi!..

«On bir bin Türk doktorundan beş bini yurt dışında...» — Gazeteler —

Ne yazık ki, Avrupa'ya, yılda iki kere değil, iki yılda bir kere bile gidemiyorum. Ama imkân bulup da gittikçe, o içkiden çürümüş sandığınız ispirto şişesi kafamı mutlaka yeni, mutlaka güzel şeylerle doldurarak döndüm. Kalemim, dili döndüğü kadar bunları okuyucularıma anlattı. Şimdi bir tane bile kalmayan «Göz ucu ile Avrupa» adındaki kitabım için Uşak'lı bir Türk hanımının söyledikleri, yazı hayatımın sayılı mutluluklarındandır. Bir İstanbul yolculuğunda Akbaba'ya kadar gelmek lûtfunda bulunan bayan Zihni Acar, bana: «Bütün komşu evlerini dolaştı kitabınız» demişti.

Niçin bana çok görüyorsunuz iki üç yılda bir yapabildiğim bu gezileri?.. Gidenler içinde en lâyık olmayanı ben miyim a insafsız gençler, a benim zalim meslekdaşlarım!

Bir fırsat bulunuz, bir fırsat yaratınız ve mutlaka siz de görünüz Avrupayı...

Suçlarımdan üçüncüsü gece gündüz viski içmem, beynimi ispirto ile çürütmemdir...

Demek ben Türkiye'nin son Bekri Mustafası imişim de haberim yok!

Baylar, ben gençliğimde bile sizin sandığınız sarhoşlardan olmadım. İçkinin kendisinden çok meclisini severim. Bir dost çevresinde yudumlanan kadehler hoşuma gider... Bunu da - yazınık - bunu da en çok, en çok, en çok haftada iki kere yapabiliyorum.. Ne kadar mı? Bir, birbuçuk... Şişe değil, kadeh!

İşte size sarhoş Ortaç!

Adanalı vatandaşlarımın telgraf tellerini titreten yüzlerce protestosuna gelince...

Yalnız, evet yalnız üç telgraf aldım. Dört yetkili imza taşıyan birincisi çok terbiyeli, ikincisi ve üçüncüsü, okuduğunu anlamayan kafaların kabalığında... İşte aldığım yüzlerce telgraf!

Ama, buna karşı, okuduklarını anlayan - memleket yüzeyine dağılmış - aydınlardan, öğretmenlerden, lise müdürlerinden de telgraflar ve mektuplar aldım: Coşkun sevgi mektupları, coşkun tebrik telgrafları!.. Dosyamda saklıyorum, merak eden gelir, görür.

Adanalı meslekdaşlar!.. Size karşı yapılacak üç şey vardı: Mahkemeye vermek, Basın Haysiyet Divanına vermek, cevap vermek.

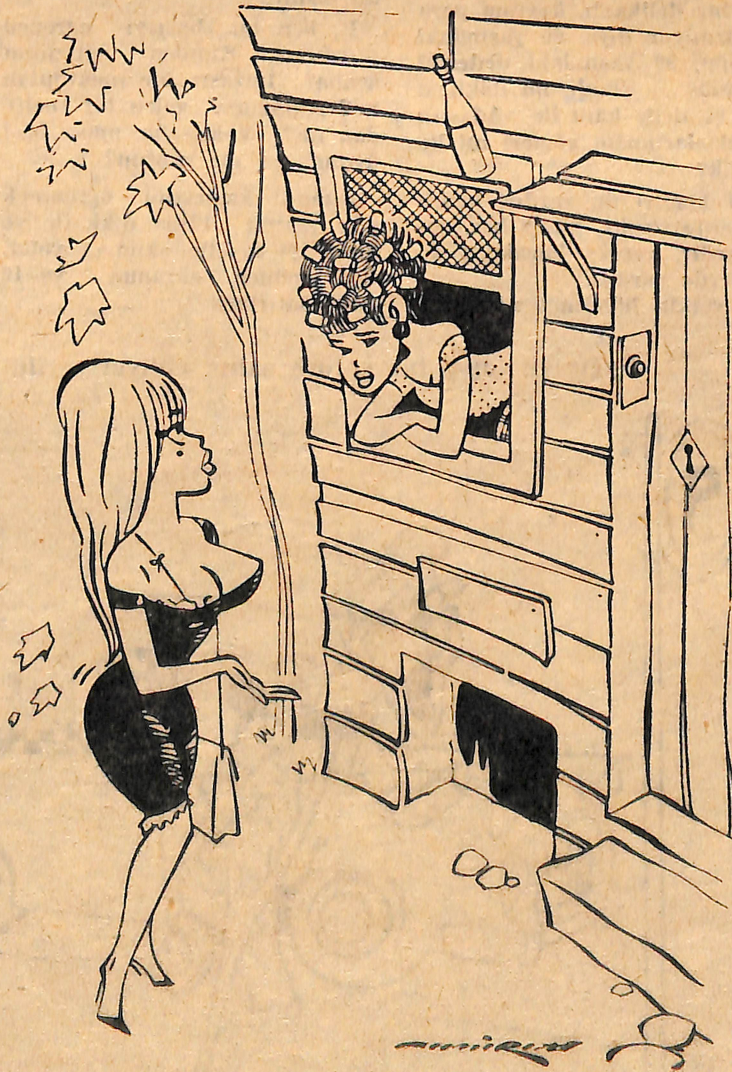
Mahkemeye verirsem, ağır ceza yersiniz. Söylemediğim sözleri bana söyleterek bütün bir bölge halkını üstüme kışkırttığınız için...

Ama bunu yapmam. Bana, bir yazarın, bir yazarı dâva etmesi acı gelir, ayıp gelir. Elinde kalemi olan adam kendisini savunmalıdır. Mahkeme salonumuz gazetelerimizin sayfaları, yargıçlar da okurlarımızdır bizim!

Basın Haysiyet Divanına da vermem. Benim sizi ayıplamam, onların bir bildiri yayınlayarak ayıplamasından elbet daha güzeldir.

Cevaba gelince... İşte onu da bu kadar veririm. Sizin gibi konuşmak, ne benim başıma yakışır, ne kalemimin yaşına!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Süreyya ile Schel evleniyorlarmış...
— Bakalım ne zaman boşanacaklar!

Seçim Geldiii!

ADNAN VELİ

— Selâmünaleyküm Ağam..

— Ve aleykümüsselâm Şevket Dayı.. Buyur bakalım. Nirelerdesin yahu?.

Şevket Dayı, boş iskemlelerden birine ilişirken, içini çekti:

— Sorma bilâder!.. Temelli ziyan zebil olduk ortalıkta..

— Hayırdır işallah?. İcradan kâhat geldi deyi duymuştum emme, onu idare itmesi o gadar zor değel her hal..

— Sırf İcra olsa neyise.. İki iri sığırım varıdı, biri mefat itti evveli gün.. Panga sıkıştırır para deyi.. Bizim güççük gız dutturmuş, Hamzagilin Câferinen beni ever deyi.. Naylon'un iki tekerinde de lâstik galmadı. Ailem nufusa erkek yazılmış, gadın deyi deniştirmiye nufus müdürü ziyafet ister. Mustâ gile pastra oyunundan on ölçek arpa borcum var. Hangi birinin altından galkarım canım?.. Her hafta toto oynamıya gasabaya gidiyom, sırf Kâzım'ın makinasına on kâhat gidip gelme viriyom.. Yedi nufuslu ailenin yükünün altından bi adam galkamaz.. Onun için...

Beriki onun sözünü yarıda kesti:

— Helbette galkamaz.. Ortalık eyicene bahalandı. Rakıyınan cuvaraya bu zamlar yapıldıktan kelli hepten ziyan olduk.. Sen şincik yeniden pangadan borç mu istiyon?..

— Yooo, nirden?.. Panga eski borcu yatırmadan bi metelik borç virmeyor adama..

— Nitcen şincik?..

— Ha işte onu diyom ya.. Düşündüm taşındım, dün ağşam Musayınan Hıdırı da çığırdım. Onlara da akıl danıştım.. Sonunda gararımı virdim.. Seçime gircem..

Kâmil Ağa, cebinden cıgara paketini çıkarıp Şevket Dayı'ya uzattı:

— Vallaha eyi idersin.. Bu borcun altından seçimsiz galkılmaz.. Eyicene adamlarını dopla.. Onlarınan gonuş.. Biraz da masarifi göze al.. Seçimi gazandın mıydı, gayrı hayat şartıyınan rahat idersin..

— Orasını bilirim de, seçimi gazanmanın esas yolunu keşvedebilsem.. Zaten sana gelişim sırf bu sebebe..

— Eyi ittin de geldin.. Onun bi golayını bulcez helbet.. Sen seçim guruluna istidanı virdin mi?..

— Virmedim de onu yazdırcem sana esas..

— Yazarız.. İşin orası golay..

— Seçim için muhtardan bi de fakir hal kâhatı ister mi ki?..

— Yooo istemez.. Seçim işi selbes.. İstese bilem, beş gayimen yok mu muhtara vircek?..

— Yaniya sordum.. Tüm evrakı tamam itmeli..

— Sen şincik Belediye başganı olmıya mı seçime gircen?..

— He ye..

— Gasabadan adaylığını koycen zaar?..

— Ordan goycem..

— O zaman seçim nutku ilâzım sana..

— Hah, esas işin canına geldik.. Bu işlerden en eyi ağnıyan senmişin deyi tüm ahbaplar söyledi..

— Helbeeet.. Onu bilmeyon mu?.. Mahkeme istidaları, temyiz lâyıhaları, itiraz dilekçeleri, haciz, hacizin fekki, vergi itirazı, tapu itirazı, yaş tashihi.. Elimizden evel Allah hepisi gelir..

— Seçim için hazır nutuk varımış sende..

— Var helbette.. Bi dene değil, on çeşit nutuk var..

— Hangisi eyi?..

— Dosyamda hepisi var da, müşteri hangisini beğenirse ondan viriyom.. Ağlatma için var, heyecan gabartma için var, müslümanlık üzerine var, çeşidi var bende canım..

— Allahasen şunun en gıyağı hengisiyse çıkar bakalım.

— Hepisi eyidir de, sen hangi yoldan gitcen seçim üzerine?..

— Hangisinden gideyim?..

— Beni diynersen müslümanlık üzerinden git.. Bak şu dosyanın içinde çok gözel bi seçim nutku var.. Din gardaşlarımızı öyle bi coşturuyor ki, târif idemem.. Bak sana yemininen söylüyom, bu nutuk 50 seçimlerinde bu vilâyetten altı mebbus çıkardı. 54 seçimlerinde beş mebbus çıkardı. 57 de altı mebbus çıkardı, 61 de de vilâyetin hepisini çıkardı..

— Hep ayni nutuk mu?..

— Vallaha hep ayni nutuk..

— Ne eyi nutukmuş o beee!.. Heç eskimedi zahar?..

— Eskir mi canım, niye eskisin?.. Ben o nutku on beş yıl daha gullanırım.. Daha ben nicelerine satcem o nutku..

— Meppus seçiminin nutku mu o, yoğsam Belediye seçiminin mi?..

— Heç farketmez.. Amarikan doları gibi her yerde geçer..

— Hele çıkar bakalım şunu bir..

İstidacı Hafız Osman Yurdagül, masanın berisindeki dolabın kapağını açtı. Penbe bir dosya aldı raftan.. Dosyanın içinde daktilo ile yazılmış bir yığın kâğıt vardı. Kâğıtları epice karıştırdıktan sonra, içinden bir tanesini çekip aldı:

— İşte, dedi. Seçim sandığının altın anahtarı bu yazıların içindedir.

Şevket Dayı'nın ağzı kulaklarına varıyordu. Hafız Osman, müşterisine sordu:

— Ben bu yazıdan bi sûret çıkarıp sana vircem.. Emme düzgüncee okuyabilcen mi acep?..

— Bi seferde okuyamam helbet de, emme evde çalışırım, yirmi otuz sefer denerim, ondan kelli ehalinin garşısında okurum..

— Hah, eyi.. Okurkene tökezlenme sakın..

— Yoo yoo, merak itme sen.. Oku bakalım hele bir..

— Okuyam.. Bak diyne: «Benim gahraman ve asil viçtanlı seçmenlerim!» Naasıl?.. Eyi mi?..

— Eyi olmasına eyi de, «Gahraman»ın yanına bi de «Aslan» goy..

— Niye?..

— Bizim millete aslan dedin miydi, çok hoşuna gelir..

— Madem istiyon, bir aslan koyalım orıya.. Sonrasını diyne..

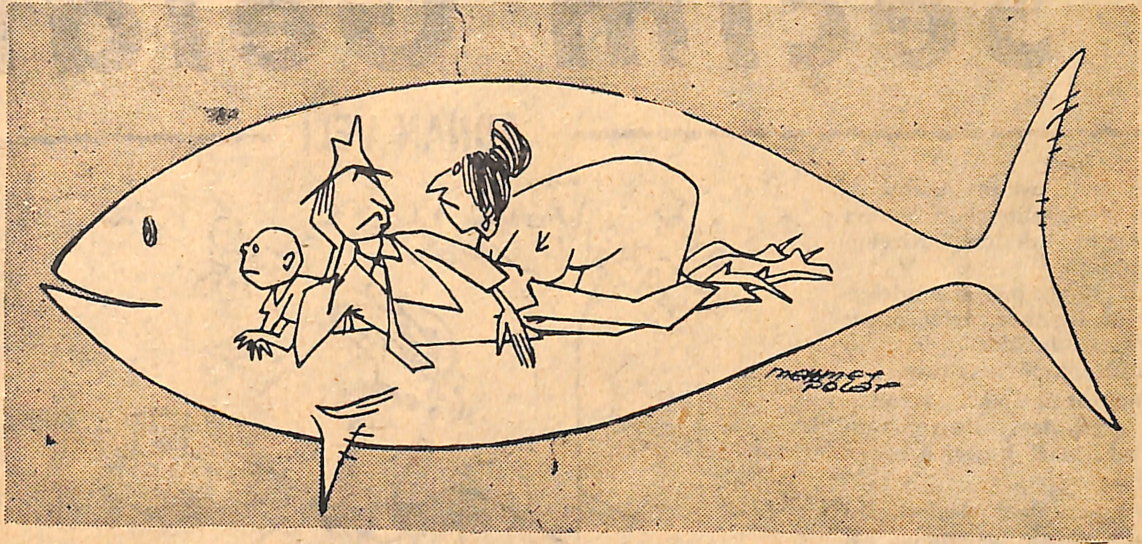
— Oku..

— «Millî İradenin yegâne sandığı olan seçim sandığı, sizin mukaddes oylarınızı beklemektedir. Demokrâsi güneşinin memleketimiz üzerine doğmasından bu yana, bütün müslüman gardaşlarımız din ve iman yolundan viçtan hürüyetine gavuşarak artık rahat itmek hakkına sahip olmuşlardır. Bugüne gelenedek rahatça ibadet idemiyen ve camilere giderken gorkan vatandaşlarımız, artık bizim mücadelemizin sâyesinde itikat ve ibadetlerini rahatça infaz ideceklerdir..»

«Gardaşlarım!.. Esas bizim yazımız olan Elif, lâm, mim yazısını deniştirip ABC yazısı yaptıklarındanberi ve İstanbuldaki camileri de müze haline goyup gapılarını ecnebiye turistine açanlar, bu milletin şeriat ve meşihatini gabul itmiyerek ve hattâ ayak yolunda su yerine kâhat gullanarak viçtan hürüyetini çiğnemektedirler. Seçimi gazanınca İzmitteki kâhat fabrikasını gapatarak müslümanlığı ilân ederekten melmeketi galkındıracağımıza söz viririm. İmam hatip okulları bu melmeketin temel taşıdır.. Müslüman milletimizin yükselmesi için imamları çoğaltıp hatipleri de tezgâhtan geçirip büyük sanayii guracağız.. Bi melmekette tezgâh olmayınca sanayi olmaz.. Onun için hatip tezgâhları şarttır. Çarşaf meselesine gelince.. İstanbula varanlar, orada gadınların cıbılah gezdiklerini ve etlerini oynattıklarını ağnatmak-

«Bir palamut on liraya satılıyor!» — Gazeteler —

— Artık, bizim kurtulmamız Allaha kaldı...

PAZARTESİ :

Gazeteler hayrette... Bu zamanda şaşacak şey var mı demeyiniz. Var:

«Gebe bir kadının karnındaki çocuk, vıyak vıyak ağlıyormuş.»

Doğrusunu isterseniz ben buna da şaşmadım. Ağladığına göre iki aylık, üç aylık değil. Yedi, sekiz, belki de dokuz aylık. Nerede ise dünyaya gelecek, insanlar arasına, eveeet insanlar arasına karışacak... Nasıl ağlamasın yavrucuk?

SALI :

23 yıldır kadın kıyafeti ile dolaşan bir erkek, nihayet Ankara'da karakolu boylamış: Başında ince bir örtü, sırtında yeşil bir blûz, kollarında altın bilezikler... Gazetelerin anlattığı bu kadar. Sapığın iç çamaşırları hakkında bir bilgi yok. Kombinezonu var mı, sütyen takıyor mu, külotu naylon mu? Belli değil.

Pekiy ama ne istiyorlar bu adamcağızdan?.. Kendi dediğine göre kadın kılığında gezmek hoşuna gidiyormuş. Erkeklerin kadın esbabı giymesinde «Kıyafet kanunu»na aykırı bir suç var mı?..

Varsa... O zaman erkek elbisesi giyen hanımları da birer birer karakola çağırmak lâzım: Pantalon giyenleri, deri ceket giyenleri, saçlarını kısacık kestirenleri, nara atanları, söz atanları, hattâ politikada fink atanları!.

Adamcağız altın bilezik takmış.. Ne çıkar bundan? Emirgân kahvesinde, dudaklarının arasında uzun bir çubuk, sürmeli gözlerini size süze sigara tellendirmekten daha mı acayip bu?..

ÇARŞAMBA :

Eh, eski diyimle dideler rûşen, yeni ağızla gözümüz aydın!.. Çoğu gitti, azı kaldı: Köylerimiz içme suyuna kavuşuyormuş!

Kalkınma plânına uyarak 261 milyon lira ayırmışız bu işe.. İki yıl sonra, Taaam 171 köyümüz susuzluktan kurtuluyormuş, tam yüz yetmiş bir köy!

Haaa, Türkiye'de kaç köy mü var?.. Kırkbin!

Hay su gibi aziz olun baylar!

PERŞEMBE :

Tiyatrolar perdelerini açtılar. Tepebaşında, Şehir Tiyatrosu Victor Hügo'nun bir eserini oynuyor: Bin Frank mükâfat!

Tiyatro severlere, tiyatro eleştirmecilerine, tiyatro yazarlarına sorduk, Fransız dâhisinin böyle bir sahne eserini bilen yok...

Eh, herkesin bildiği meşhur bir eseri Türkçeye çevirmek, sahneye koymak kolay. Hüner, kimsenin bilmediği, gizli kalmış bir eseri meydana çıkarmak, sahneye koymak, seyircilere alkışlatmaktır diyeceksiniz. Bu da doğru... Ama bir şartla: Piyes, Hügo'nun adına lâyık bir şâheser olmalı.

Fransa'da doksan yıl, evet, tam doksan yıl unutulmuş bir eserin «Şaheser»den vazgeçtim, sadece «eser» olmasına imkân var mı?

Bin Frank mükâfatı gittik, gördük...

Bize kalırsa, bu bin Frank mükâfatı, dişini sıkıp sonuna kadar seyreden fedakâr müşterilere dağıtmalı!

CUMA :

Bir değil, iki değil, üç değil... Boyuna sahte ehliyetli sağır, çolak, topal şoförler yakalanıyor.

Kuzum, Şoförler Derneği Darülâceze ile işbirliği mi yaptı acaba?..

Hem bunlar görünen kusurlar. Ya görünmeyenleri?.. Onlar için araştırmaya, soruşturmaya bile lüzum yok: Hal tercümelerini suratlarında taşıyorlar.

Ama, bunları görmek için alıcı gözü ile bakmak lâzım.. E, alıcı gözü ile de bakınca... Korkarım iş pazarlığa biner!

CUMARTESİ :

İzmir hayvanat bahçesinin sevimli maymunu Nazlı, iki aydır yemeden, içmeden kesilmiş, kafesin bir köşesinde artık insan göğsünün bile unutmaya başladığı duygulu hıçkırıklarla durmadan ağlıyormuş...

Ne radyo yayınları, ne müzik, hiçbir şey, gönül acısını dağıtamıyormuş onun...

Ne mi olmuş Nazlı'ya?.. İki ay önce kocası ölmüş!

Bu olay Darwin nazariyesinin ne kadar yanlış olduğunu ispata yeter: İnsanın aslı maymun olsaydı, kocasının arkasından hiç iki ay ağlar mıydı Nazlı?

PAZAR :

Güler yüzlü, tombalak bir bayan. Kolları arasında üç kundaklı çocuk tutuyor...

Devlet baba, istediği kadar «aman çoğalmayalım» diye gebeliği önleme hapı yutturşun, Türk anaları bir karında üç evlât doğuruyor maşallah!

Bu üçüzler de öyle: Diyarbakır'ın Alipaşa mahallesinde oturan Mahmut Karadeniz'in eşi Zahide Karadeniz doğurmuş. Hem üçü de oğlan. Güle güle büyütsünler...

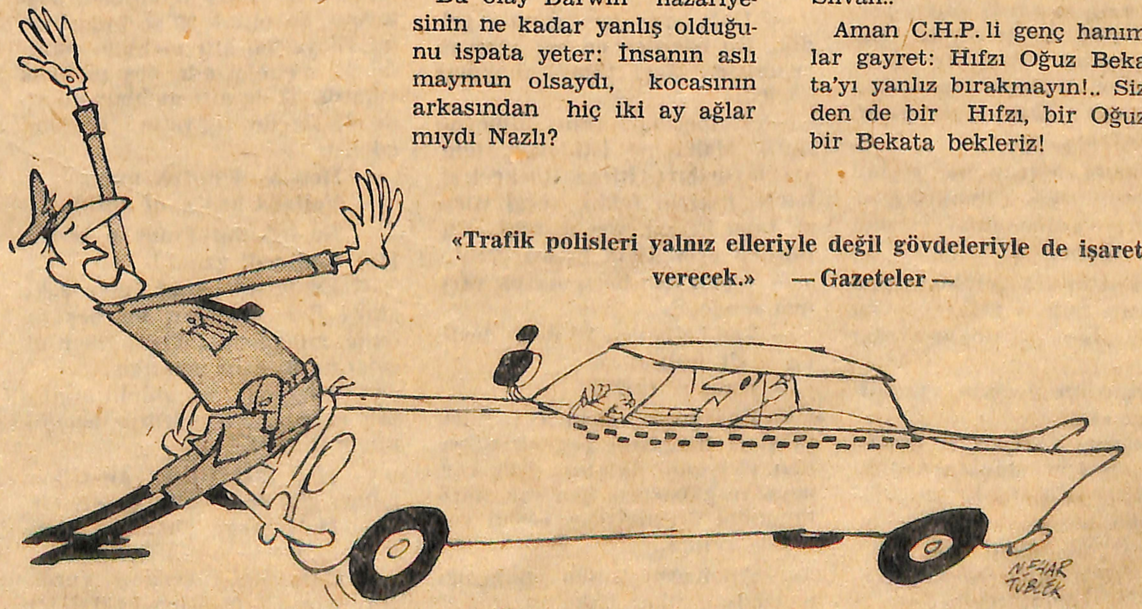
Gazetenin açıkladığına göre, Mahmut Karadeniz Y.T.P. li imiş. Koyu Y.T.P. li... Politikacının da koyusu iyidir, sulusundan hoşlanmam!

Ama Mahmut Karadeniz koyu Y.T.P. li de değil, koyuuu... Koyuuu... Koyu Yusuf Azizoğlu'cu imiş de!

Bu bağlılığını soyca yürütmek için ne yapmış bilir misiniz?.. Yeni doğan üç oğlundan birine: Yusuf adını koymuş. Öbürüne: Aziz.. Üçüncüsüne de Sağlık Bakanı Yusuf Azizoğlu'nun doğum yerini: Silvan..

Aman C.H.P. li genç hanımlar gayret: Hıfzı Oğuz Bekata'yı yalnız bırakmayın!.. Sizden de bir Hıfzı, bir Oğuz, bir Bekata bekleriz!

«Trafik polisleri yalnız elleriyle değil gövdeleriyle de işaret verecek.» — Gazeteler —

— Duuuuuuurr!..

— Bizde bu, yiyicilik varken adam olmayız!

tadırlar. Bu milleti ancak çarşaf, temelinden gurtaracaktır.. Ne deyi zelzele olduğunu merak idenler İstanbulun gadınlarını görüncek bu zelzelelerin ne demiye geldiğini eyicene ağnarlar.. İstanbulun cıbılah gadını yüzünden bizim zelzeleye uğramamız demokrasiye aykırıdır.. Bunu mutlaka yasak iderek zelzeleyi de gısa zamanda önliyeceğiz.. Bütün bu söylediklerimizi icra itmek için reylerinizi bana virmelisiniz gardaşlarım..»

Şevket Dayı, okunanları dinlerken çenesini kaşıyarak gülümsüyordu. Yazı bittiği zaman başını salladı:

— Ağam, her şeyi güzel de, son lâfın içindeki icra'yı çıkarsan bence daha minasip.. Panga borcu aklıma geliyor..

— Onu da çıkarırız..

— Pekey ağam.. Şincik bana müslüman işi söyle bakalım.. Bu nutuktan bana bi dene virirsen, gaça virin?..

Bu sefer Hafız Osman biraz düşündü. Sonra ensesini kaşıyarak:

— Sana bu, son fiyat üçyüz gaymeye olur..

— Üçyüz mü didin?.. Allahından gork be ağam..

— Allahı ne garıştırıyon ticaret işine?. Bu nutuk ortada olmayıncek sen üçyüz lira virsen de, değel Belediye Başganı, gaymakamın gapısına bi odacı olabiliyon mu?..

— Orası öyle de, sen bana bu nutuktan bi dene vermeyinen bu nutuk ne aşınır, ne eskir.. İdareli bir şey yapalım şuna..

— Üçyüzü çok bulma Dayı.. Sen seçimi gazandıktan sonra bunun lâfı bilem olmaz.. Seçimi gazanıncek trenine meççani bincen, gaymakama gumanda etcen, inşaatini yaptırcen, guyruklu elbiseni diktircen, tüm ziyafetlere bedava gidip rakını içcen, yimeğini yiycen, hediyeni alıceen, paran da cebine galcek..

— Canım onları biliyom.. Helbet biz de ne deyi seçime giriyoz?.. İşin o tarafı olmadıktan kelli seçimi nitcem ben?.. Helbet onun için seçime giriyom.. Sen azcık tenzilâtını yap bakalım...

— Vallaha yapamam.. İdare itse seni gırar mıyım ki?.. İdare itmez..

— Sen bu işi ikiyüzünen bitirivir de, tüm sevabı senin olsun..

— Sevabı nitcem ben?.. Sevap didiğin yüz liranın yerini dutar mı?..

— Bu seferlik öyle ossun.. Meppus seçimine girerkene seni daha da memnun iderim.. Vir elini bakam... Oldu değel mi?.. Bu işi burada kesip attık..

Hafız Osman boynunu büktü:

— Eh, ne diyelim?.. Madem bu gadar israrlanıyon, senin didiğin gibi ossun.. Yannız parayı peşin alırım..

— Para golay.. Heç bi yerde bulamasam, gene birini dolandırır da viririm.. Sen nutuku ne zaman hazır itcen?..

— Yarın zabah uğra da al..

Şevket Dayı'nın iyice keyfi gelmişti.. Büyük müjdeyi ahbaplarına biran önce ulaştırmak istiyordu. Hafız Osman'a «Allahaısmarladık»ı yapıştırdıktan sonra kapıyı açıp çıktı..

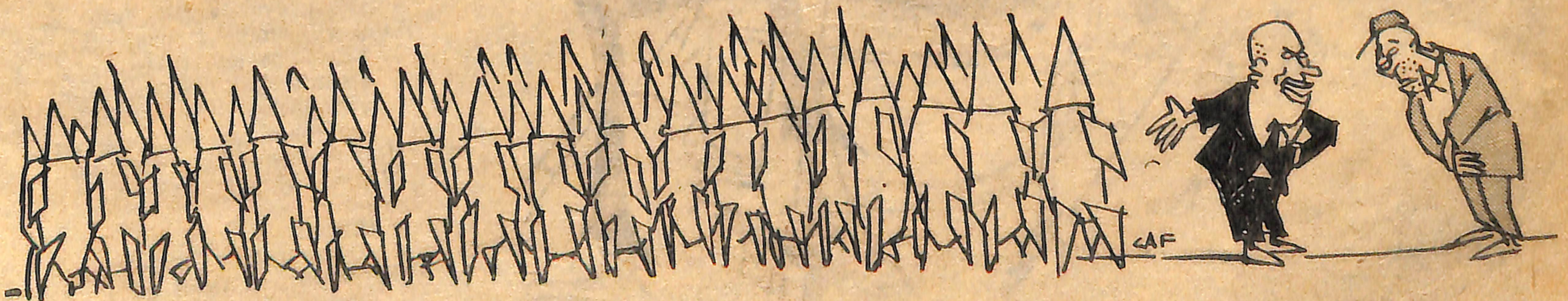
Ve Belediye Başkanının yolda nasıl yürüyeceğini kendi kendisine talim ederek, yukarı mahalleye doğru ilerledi.

Adnan Veli

— Allah koalisyon içine düşmekten korusun bayım.. Bir sadaka!

«Rusya'da açlık tehlikesi başgösterdi.» — Gazeteler —

Kruçef — Ekmek bulamıyorsanız füze yiyiniz!

nesi MEŞHUR?

Rıfat Ilgaz

— «Öyle adamlar var ki... Dikiliyor yol üstüne de «ulan şoför Kâmil, gözünü seveyim, kaburgalarımı düzeltmeden geçme!» demeye getiriyor. Üzerine üzerine geliyor adamın! Ben on yıldır bu yolda gider gelirim, daha bir kazın kanadını bile incitmedim, bak ne adamım!..»

Bandırma'dan kalktık, Gönen'e doğru yol alıyoruz. Şoför Kâmil'in bir çift gözü, dikiz aynasında fıldır fıldır dönüyor. Bir gözüyle az önce binen yosmaları ayarlarken, öbürüyle de geriden yetişecek otobüsleri gözetliyor. Öyle ya, bütün ördekler şoför Kâmilin... Rakı parası nerden çıkacak!

Biletçi, «sağdeee!»leri, «soldeee!..»leri çoktan bırakmış, «geliyor aabi!..» diye sinyal verdi mi, tutmayın şoför Kâmil'i!

«Ağır ol aaabi... Binecek var!...» Bir papel daha düştü demektir şoför Kâmil'in kesesine!

«Temeeeem!..»

Göz göre göre geriden gelen arabaya kim kaptırır ördekleri, hangi enayi?.. At yüklü arabayı solluyor, kaptıkaçtının sağından kıvrıyor. Altmışla virajı aldıktan sonra toz oluyor ortadan.

Pilot Kâmil bu. Böyle kaç otobüsü hurdaya çıkardı on senede. İyi şofördür ha... Dalına basmıyacaksın. Sollamaya kalkmıyacaksın. Önünü tıkadın mı, hiç bakmaz bindirir geriden!

«Şoför efendi!»

«Buyur âbiii!..»

«Bir acelemiz mi var? Kurdele kesmeğe mi gidiyorsun, yoksa temel atmaya mı? Ağır ol biraz!»

Sonra bana döndü gözlüklü:

«Anlamıyorum, beyim!» dedi, «Bir buçuk saat sonra varmamışız da bir saatte varmışız. Ne olacak yani? Yarış mı kazanacağız?»

Şoför Kâmil bana lâf bırakmadı:

«Sen öyle bil âbi?» dedi, «Canavar gibi geliyorlar geriden!»

«Bırak geçsinler canım!»

«Sen ağzındaki kemiği, bile bile kaptırır mısın başkasına!»

«Sizin kemiğiniz için biz canımızdan mı olacağız be... Hele yavaş ol da iki lâf edelim tatlı tatlı... Söyle bakalım, Gönen'in şeftalileri çarşı camisinin önündeki pazara dökülmeğe başladı mı?»

«Şeftaliler mi?.. Bu sene ölen ölene... İlâçtan!»

«Çeşmeler kurudu mu yoksa!..»

«Bırak, sorma âbi... Gönen'in altı üstü su... Velâkin susuzluktan anamız ağlıyor!»

Turist kılıklı adam bilgiç bir çalımla:

«Gönen'in nesi meşhur? Söyle bakalım!» dedi.

«Suları mı demek istiyorsun? Yani kaplıcaları!»

«Kaplıcalar mı? Kaplıcalar Bursa'da da var!»

Soruyu hepimize birden sorduğunu belirtmek için başını geriye doğru çalımla çevirdi:

«Ha?.. Söyleyin bakalım, Gönen'in nesi meşhur?»

Tâ gerilerden:

«Şeftalisi!» diye inceden bir ses...

«Bursa'da da var şeftali!» diye tersledi gözlüklü.

«Merinos koyunları meşhur!»

«Bursa'da da var. Hem de fabrikası!»

Başka biri atıldı:

«Patlıcanı!»

«Bursa'da da var.. Mor kadife!»

«Öylesi değil Gönen'inki.. Göstermesi ayıp, nah şöyle!.. Bıldırcın eti gibi!»

«Geç patlıcanı, geeeç...»

«Armudu meşhur!»

«Armuttan bol ne var memlekette!.. Silindir şapka giyip nutuk çekeni bile yetişti maşallah!»

«Hıyarı meşhur beyaabi!»

Gözlüklerinin altından sinsi sinsi güldü:

«Afiyet olsun sana!»

«Kaymakamı meşhur... Öyle bir kaymakamımız var ki... Elikulağındadır. Nerdeyse tutar Mehmet Can'ın tuttuğu yolu!»

«Hayır hayır!.. Bilemediniz... Çok şükür, öyle meşhur kaymakamlar bol bol yetişmeğe başladı!!» Nesi meşhur Gönen'in?.. Hani: «Ben Gönen'de doğdum diye göğsünü gere gere söylermiş... Turna dizileri gibi geçerlermiş çarşı camisinin önünden... Mahalle mektebine giderlermiş... Hani, hocanın eşeğinin burnuna enfiye üflemişler de hoca şart olsun dediği için eşeği falakaya çekmiş!»

«Evet, evet...» dedi şoför Kâmil, «Büyümüş de paşa olmuş!»

Biletçi de lâfa karıştı:

«Usta!» dedi, «Sakın Gümüşpala olmasın bu!»

«Bir paşa var işin içinde ama, Namık Kemal paşa mı desem... Yoksa Mithat paşa mı, bilmem!..»

Biletçi:

«Sonra gelmiş Bursa'ya tiyatro yaptırmış.. Değil mi?»

«Değil... O değil!»

«Kim öyleyse?»

«Bir hikâyeci!»

«Hikâyeci mi?.. Amma da yaptın be aabiii ...Şişirdin, şişirdin de, ben de sandım ki... Ya bir sadrazamdır, ya da bir paşa!.. Hikâyeci ha?.. Yani radyolarda masal söyleyen, meddahlık eden...»

«Hayır canım, büyük bir yazar...»

«Yani başmuharrir falan?..»

«Eh... Onun gibi bir şey...»

«Hangi mahalledeymiş evi...»

«Bilen kim?.. Evini bulup, resmini çekmeğe gidiyorum onun!»

«Adı ne bu adamın, sormak ayıp olmasın!»

«Ömer Seyfettin!»

«Hiç de duymadım. Bilse bilse bizim muhtar bilir evini... Demek bizim Gönen'in ne şeftalisi meşhurmuş ne de patlıcanı... Ömer Seyfettin'i meşhurmuş ha?..»

Otobüsten iner inmez şöyle dört yanıma bir bakındım. Çarşı camisinin minaresini arıyordum. Çarşı içinde tek bir minare bile göremedim. Gözüme kestirdiğim bir ihtiyara:

«Baba!» dedim, «Çarşı camisi ne tarafta?»

«Nah şuracıkta cancığazım!»

«Ne dedin?.. Cancığazım mı dedin? O da çok kullanılırmış cancağızımı..

«Kim?»

«O işte... Ömer Seyfettin...»

«Ne iş yaparmış bu adam?»

«Yazı yazarmış... Ben çarşı camisini...»

«Nah, şuracıkta...»

«Hani minaresi?»

«Zelzelede gitti... Cami de gitti ya... Yenisini yaptık...»

Otellerin önünden geçtim, saptım camiye... Demek bu caminin önünden geçip gidermiş mahalle mektebine büyük hikâyecimiz!

«Merhaba baba...»

«Merhaba!»

«Ömer Seyfettin'in evini arıyorum!»

«Kimin evini dedin, evlât?»

«Ömer Seyfettin beyin!»

«Toprak Ofisteki Ömer bey olmasın!»

«Hayır, o değil... Benim sorduğum yazar... Hem de çok büyük yazar...»

«Tabelâcı falan mı?.. Bizim Nedim bilir onları!»

Mahalle içine doğru yürüdüm. Kahvenin önüne iskemleleri atmış bir sürü aylak... En yaşlısına yanaştım. Selâmdan sonra:

«Ömer Seyfettin'in evini arıyorum» dedim.

Ocağa doğru seslendi biri:

«Bak Ali efendi!» dedi «Seyfi beyin evini arıyorlarmış. Şu yeni gelen Malmüdürü olmasın!»

«Sâfi bey mi? Arka sokakta oturur... Bu kahveye gelmez o... Havuzlu'ya çıkar.»

«Safi bey değil, Ömer Seyfettin bey?..»

«Bu kahveye çıkmaz...»

«Ben evini soruyorum... Kendisi sizlere ömür...»

«Ya!.. Vah, vah.. Evini postaneden bilirler... Nah şurada postane.»

Gişede memura sordum. O da birine seslendi:

«Ömer Seyfettin beyi soruyorlar, bak Şakir efendi!»

«Ömer Seyfettini mi, dedin?.. Ha, bilirim. Orta mahallede...»

«Kaç numaralı ev?..»

«Ne evi?»

«Ömer Seyfettin beyin evi!»

«Sana ev diyen kim?»

«Bilirim demediniz mi, az önce?..»

«Bilirim tabiî... Tam yirmi beş yıldır teperim bu sokakları. Nah, şurdan gideceksin. Çarşıya doğru uzanan sokak... Ömer Seyfettin sokağı...»

«Ömer Seyfettin sokağı mı?.. Güzel... Evi de o sokakta olacak!»

«Ev mev yok...»

Yürüdüm gösterdiği yana doğru... Sokağın başındaki plâkayı buldum: «Ömer Seyfettin sokağı...» Evi mutlaka bu sokaktadır... Makineyi çıkardım kılıfından. Bir resmini olsun çekelim dedim, gelmişken. Otobüsteki gözlüklü, görsün bakalım, adam nasıl atlatılırmış!

Ben kapılara pencerelere baka baka yürürken bir bekçiyle burun buruna geldim:

«Begim!» dedi «kimin evini arırsen?»

«Ömer Seyfettin beyin!»

«Ne iş göriy bu adam?»

«Muharrir!»

«Öyle desene... Onlara polis karışiy... Buyur karakola!»

Çalmadık kapı, sormadık yetkili bırakmadım. En sonunda turizm derneğinde aldım soluğu:

«Ömer Seyfettin bey?»

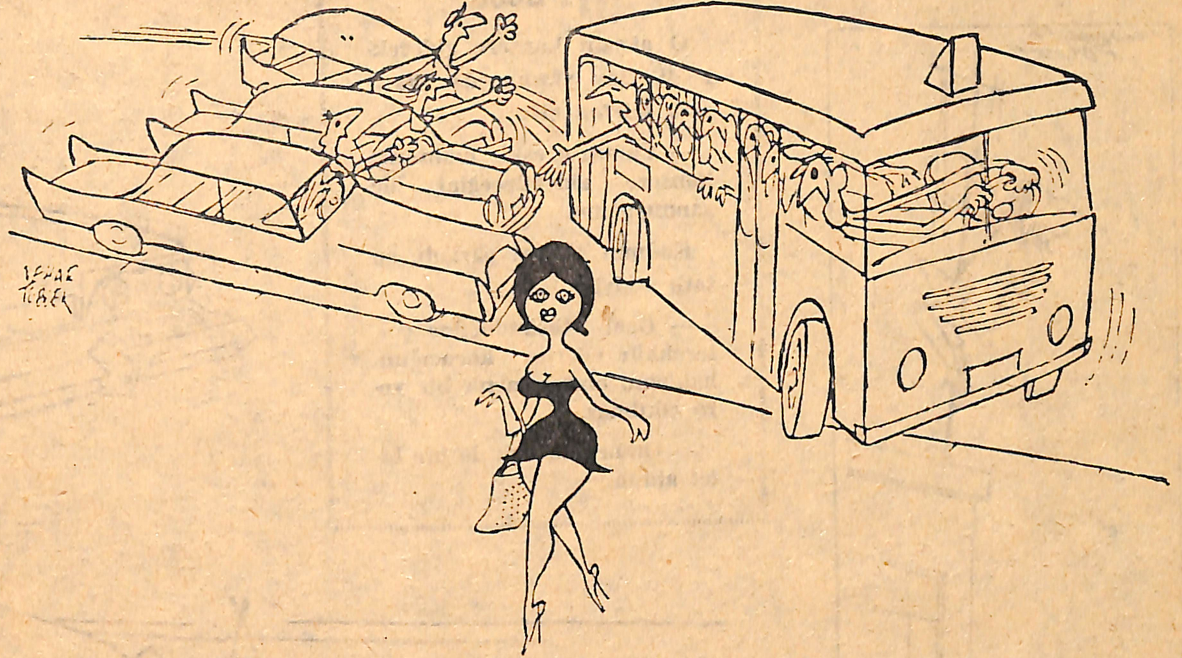
Masa başında oturan delikanlı, elindeki tükenmez kalemin burnuyla önündeki listeyi ince lemeye koyuldu:

«Efendiiiim!.. Ömer Seyfettin, Ömer Seyfettin, Ömer Seyfettin... Şeftali bayramı için gelen gazetecilerden olacak!.. Bunların bir kısmını İnci Palasa, bir kısmını da şey oteline yerleştirdik... Otelleri dolaşacaksınız beyim!.. Neydi adı?

Ömer Besim mi dediniz? Ömer Besim... Ömer Besim... Ömer Besim... Yok listede!..»

Rıfat ILGAZ

«Kısa etekler trafiği aksatıyor!» — Gazeteler —

Yazısız

GÖÇ
Yusuf Ziya Ortaç

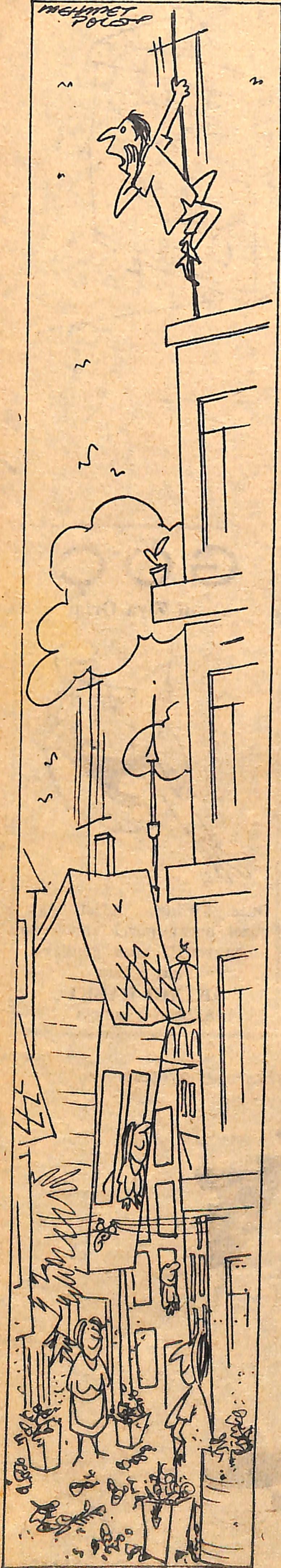
Güzel Türkçe, güzel kâğıt, güzel baskı, güzel kapak ve beş renkli kuşe gömlek.
Fiatı 5 Lira
İKİNCİ BASKI
Akbaba yayınevi

Türkiye'ye ait dokümanter filmler gösterilecek — Gazeteler —

Sinemaskop!

Bazı semtlerde çöpçü ayda bir uğruyor. — Gazeteler —

— Ufukta bir çöpçüüü!

İyi koca

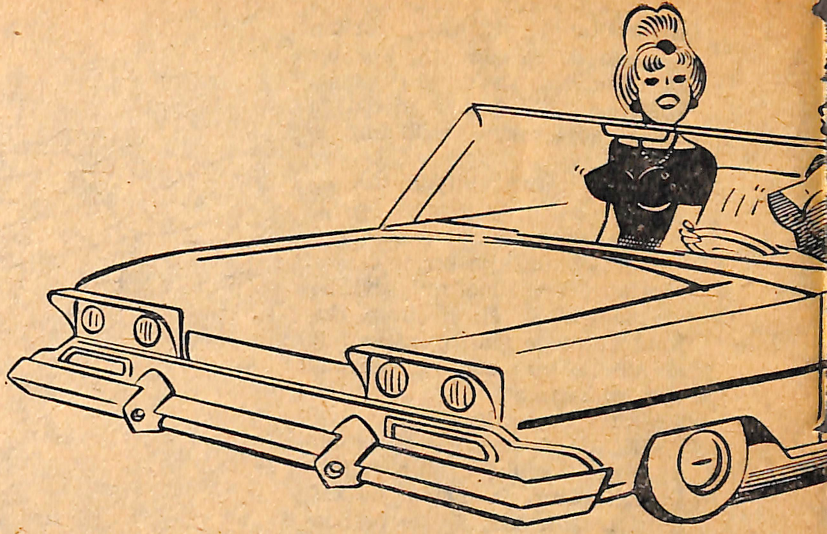
O akşam konsere gideceklerdi. Bay yazıhaneden karısına telefon etti:

— Canım o eski mantonla konsere gidebileceğini hiç sanmıyorum.

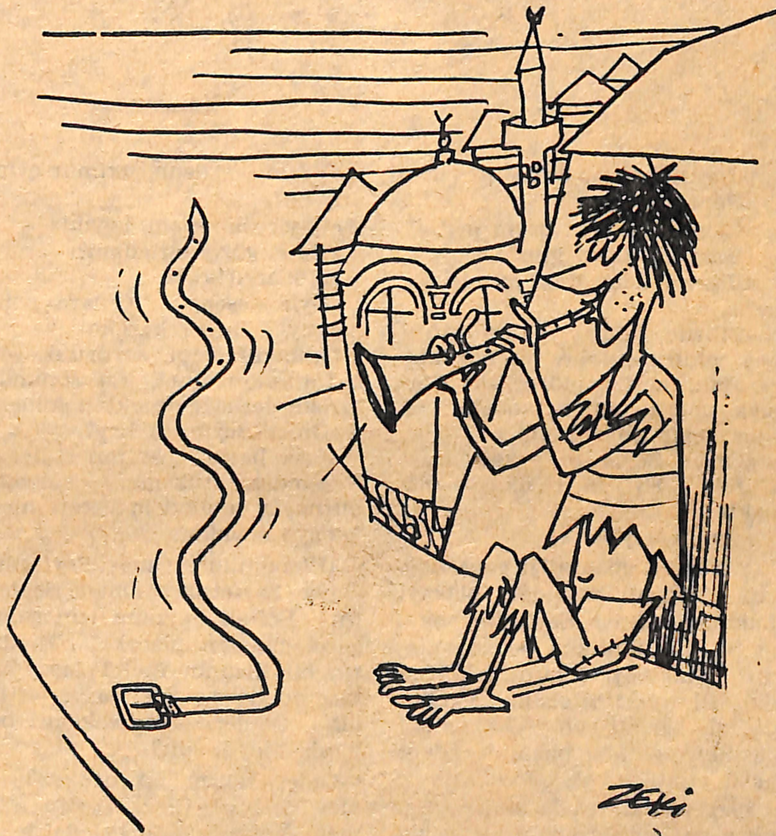
Kadının gözleri parladı, en tatlı sesiyle:

— Beni düşündüğüne çok teşekkür ederim kocacığım, haklısın, onunla artık bir yere çıkılmaz.

— Onun için ben de bir bilet aldım.

— Bayılıyorum kocamın terbiyesine... «Şu

Türk fakiri!

Gide

Yaşayış bir hendese,
Talih kırık hat gider.
İşlerimiz nedense
Daima berbat gider!

* * *

Çevre, merkez, saire,
Ümit fasit daire.
Bakarsın birdenbire
Sağlam tarikat gider!

* * *

Gerçeğe örtüp bir tül,
Dıştan ağla, içten gül.
Hayallerde tahammül,
Zevklerde miat gider!

* * *

Kulübede, sarayda,
Gençlik bir oktur yayda.
Tedbirler vermez fayda
Herşey bermutat gider!

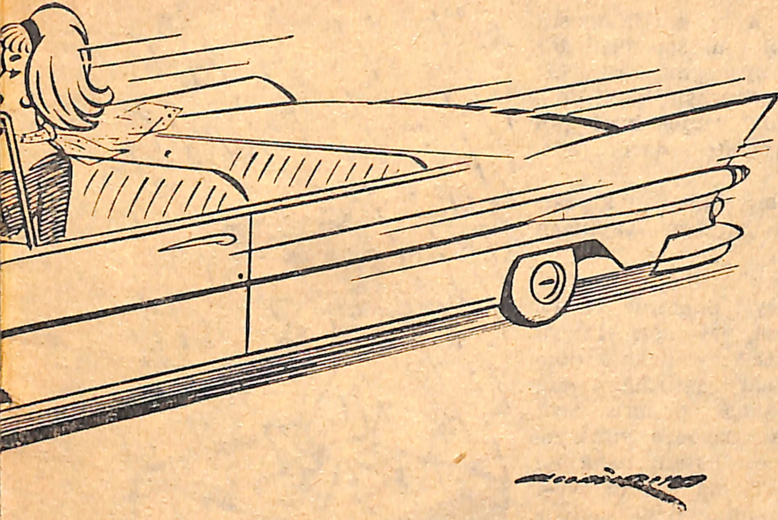
* * *

Hele bir takatten düş,
O zaman işin gümüş!
Alnında eciş bücüş
Çizgiler kat kat gider!

Taş devri karikatürlerinden:

İlk şemsiye!

...tomobili nereden buldun?» Diye sormuyor!..

Sürüsüne bereket!..

Zaten ağzına kadar kalabalık olan troleybüse yeni duraktan bir kadın önünde dört de çocuk iterek zorla binmeğe çalışıyordu. Nihayet girebildiler. Biletçi dayanamadı:

— Hanım, hanım... dedi, insanın bu kadar çok çocuğu olursa sokağa çıkarken yarısını evde bırakır.

Kadın, mahçup, önüne bakarken fısıldadı:

— Ben de öyle yaptım zaten.

...er!

Olunca mütekait,
Kendini övmen zait.
Ne umsan aşka ait
İçinden firkat gider!

* * *

Çekilsen kalafata,
Ne havyar, ne salata.
Çıkamazsın üst kata
Şubat gider, mart gider!

* * *

İstek te, haz da kalır,
Sünnet te, farz da kalır.
Şirin ayazda kalır
Bozulan Ferhat gider!

* * *

Şarlatanlık, desise,
Dolmalı önce kese.
Derebeyi Meclise
Halis demokrat gider!

* * *

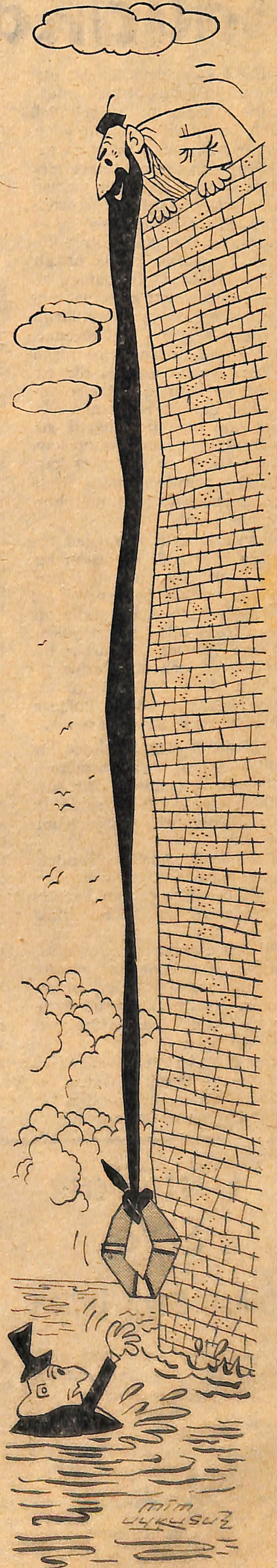
Hız söner, sürat gider,
Tüy gider, kanat gider.
Ağzındaki tat gider,
Sonunda hayat gider!..

Salâhattin KUTLU

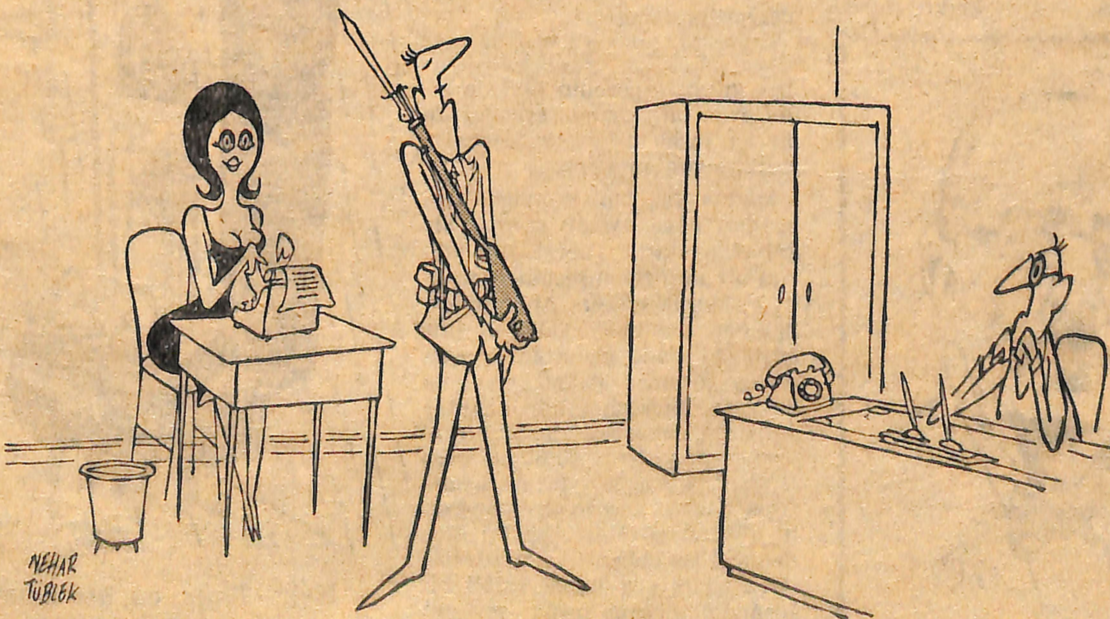
— Affedersiniz bu köpek sizin mi?..

Politikada sakal çağı!

Yazısız

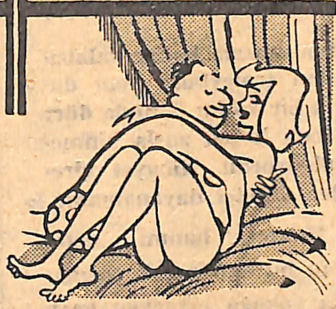
Memurlar nöbet tutacak. — Gazeteler —

Nöbetçi!

Sadakat

PİTİGRİLLİ'DEN:

GENÇ kadın kendini hiç de mesut hissetmiyordu. İstasyonlarda başlayıp beynelmilel yataklı vagonlarda devam eden gönül oyunlarından bıkmıştı artık. Gerçi bu seyyar maceraların, karşısına çıkardığı tipler hiç de yabana atılacak cinsten değildi ama, aması vardı işte. Bunlar ya ensesi kalın birer kodaman oluyordu ya da okkalı birer iş adamı. Çoğu zaman, ellerine geçen fırsatı kaçırmaktansa önce treni sonra da akıllarını kaçırmayı tercih ediyordular. Fakat telâş ve heyecanla nişan aldıkları hedefe isabetli bir vuruş yapar yapmaz fikirleri birdenbire değişiyordu nedense. Şimdi tam bir teslimiyetle göğüslerine yaslanan kadını kaybetmek pahasına bile olsa kaybedecek vakitleri yoktu. Hele treni kaybetmek ihtimali korkunç bir şeydi.

Bu yüzden genç kadın her bakımdan garantili bir aşkta karar kılmak mecburiyetini kuvvetle duymağa başlamıştı. Bu da diğerleri gibi gelip geçici bir macera olsa bile zararı yoktu. Kalbiyle beraber kusursuz bacaklarını da tren tarifelerine göre değil, duvar takvimlerine göre ayarlamak imkânını bulacaktı hiç olmazsa. Bir arkadaşı:

— «Benden sana kardeşçe bir nasihat... Vakit kaybetmeden evlenmelisin...» demişti. «Bir savcı tanıyorum... Tam senin tipin... Mükemmel anlaşacağınıza eminim.»

Maddalena, büzülen dudaklarının, çarpılan çenesinin, açılan gözlerinin, çatılan kaşlarının ifadesiyle bu teklife itiraz etti:

— «Savcılardan hiç hoşlanmıyorum. Parmaklarını, insanların vicdanına soktukları yetmiyormuş gibi, başkalarının kaderine de kendi vicdanlarına göre yön veriyorlar.»

Arkadaşı, bu çapraşık itirazın, itiraz edilecek tarafını bulamadığı için çantasından bir kartvizit çıkarıp ona uzattı:

— «Doktor Şövalye Romolo Ferrari» diye Maddalena yüksek sesle okudu. «Bir adam ayni zamanda doktor ve şövalye olursa hem hastahane kokar hem de ahır.»

— «Yanılıyorsun... O, iktisat doktorudur... Şövalyeliği de sadece işleri bakımından...»

— «Öyle ise daha fena... Hem ter kokuyordur hem de küf...»

— «Şu halde Anakleto Baffo'dan başka kimse kalmıyor. Her gün ve her yerde rastlanan alelâde koca tiplerinden biri. Sessiz, sakin ve uysal. Onu, sana takdim ederim ama, ilerde takdim ettiğim için bana teessürlerini takdim etmemek şartiyle.»

Tanıştıktan bir dakika sonra şöyle düşünmüştü:

— «Tam benim istediğim gibi... Sadık, müşfik ve muntazam bir adam. Fazla olarak yalan söylemesine de imkân yok.»

Ve onunla evlendi.

* * *

Fakat Anakleto Baffo, insanda aptal tesiri bıraktığı halde ufak denemelerden sonra hakikaten aptal olduğu anlaşılan tiplerdendi. O kadar beceriksiz, öylesine de saftı ki evlendikten sonra bir de sevgilisi bulunduğunu karısından gizliyemedi.

Maddalena bu itiraf karşısında âdeta kahrolmuştu. Saatlerce ağlamaktan kendini alamadı.

— «Fakat asıl sevdiğim sensin» diye Anakleto tekrarlayıp duruyordu. «Diğer kadınları tanıdığım nispette sana verdiğim değerin ölçüsü artıyor.»

— «Diğer kadınları tanımadan da benim değer ölçümü arttırabilirsin...» diye kadın mırıldandı. «Ancak bu şartla mesut olabilirim. Şimdi, sen beni bir daha aldatmıyacağını kesin bir ifadeyle vadedeceksin belki de... Ama gizli bir şüphe kurt gibi içimi kemirmekte devam edecek.»

— «Seni bu şüpheden kurtarmak için ne istersen yapmağa hazırım.»

— «Öyle mi?... Şu halde bundan sonra ayrı odalarda ve ayrı yataklarda yatacağız. Doğru yola ve mutlak sadakate döndüğüne kanaat getirdiğim gün yine ayni yatağa döneriz. Seni günahlarınla başbaşa bırakıyorum. Böylece hatanı daha iyi anlar, yaptıklarına biran evvel pişman olursun. İşine geliyor mu?...»

Anakleto Baffo, netice itibariyle hakikaten suçlu durumda olduğu için teklifi ister istemez kabul etmek zorunda kalmıştı. Kabul etmesinin bir sebebi daha vardı. Bu sayede, üç gün evvel tanıştığı başka bir kızla da buluşması mümkün olacaktı. Genç kız:

— «Babam gece bekçiliği yapıyor» demişti. «Hava karardıktan sonra istediğin saatte eve gelebilirsin.»

Bu saatlerde karısı, sıhhatli bir uykunun gamsız derinliklerine gömülmüş bulunacağı için ihanetin farkına varması aslâ mümkün değildi.

Ayni gece, çölde yürüyen bir deve kadar bile gürültü yapmaksızın kalktı. Karısının uyuyup uyumadığını anlamak için kapısına yaklaştı. Gözünü, anahtar deliğine dayar dayamaz az kalsın sırtüstü yuvarlanacaktı. Sofada yanan gece lâmbasının loşluğunda karısının gözünü görmüştü. Demek Maddalena işin farkına varmış kapının arka tarafından onu gözetliyordu.

Hemen odasına dönüp yattı. Ertesi gece ayni niyetle kalkıp karısının odasına yaklaştığı zaman ayni manzara ile karşılaştı. Maddalena anahtar deliğinin öbür tarafından kendisini gözetliyordu yine.

Aradan bir hafta geçtiği halde durum değişmiyordu. Anakleto Baffo ne yapacağını şaşırmıştı. Erkenden odasına çekiliyor, sabaha kadar horul horul uyuyordu.

* * *

— «Kocan, gecenin birinde senin evde olmadığını farkeder de bu işi incelemeğe kalkarsa?... Korkmuyor musun?...»

Maddalena, çıplak vücudunu boydan boya sarsan şakrak bir kahkaha atarak sevgilisini yorgun bir buseyle ensesinden öptü:

— «Merak etme... Anahtar deliğinden bakmağa kalkışsa bile köşedeki boş yataktan başka birşey göremez. Fakat ben buna da razı olmadığım için anahtar deliğinin arkasına küçük bir el aynası yerleştirip sofadaki gece lâmbasını açık bırakıyorum. İçeri baktığı zaman aynada kendi gözünü görerek benim kendisini gözetlediğimi zannedecektir. Kocam çok temiz kalbli bir insandır. Aklına başka şey gelmez.»

— Hele şükür, en üst kata bir kiracı bulabildim!..

Gönülden Sesler

Orhan Seyfi Orhon

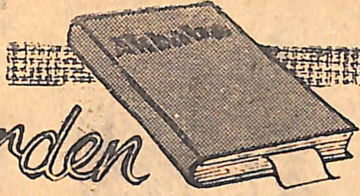
* Gönülden sesler, hece şiirinin mısra mısra dillerde dolaşmış kitabıdır.

* Gönülden sesler, size, yıllardır unuttuğunuz güzel şiiri yeniden tattıracaktır.

Pek yakında:

Akbaba Yayınevi

Eski Defterlerden

Remzinin beşiği!

Feyzi Efendi ilk hareminin vefatından sonra yirmi yirmi beş yaşlarında genç bir kızla evlenmişti. İzdivaç dokuz ay sonra beklenilen meyvayı verdi, Feyzi Efendinin Remzi isminde nur topu gibi bir erkek evlâdı dünyaya geldi.

Efendinin ilk hareminden çocuğu olmamıştı. Onun için, her nevheves baba gibi çocuğunun üzerine titremekle beraber yolcuyu lâyıkı veçhile karşılamak hususunda bazı tabii acemilikler gösterdi. Meselâ baba olup da oğluna bir beşik yaptırmasını bile akıl etmediği için Remziciğin «Maşallah»lı nazar takımını lohosa odasına kurulan salıncağın ipine asmak zarureti hasıl olmuştu.

Konu komşu, vazifesini bilmez babanın kusurunu yüzüne vurdular. Feyzi Efendi de hatasını anlıyarak oğluna mükemmel bir beşik ısmarlamağa karar verdi.

İyi beşiğin Uzunçarşıda yapıldığını tahkikat neticesinde öğrendikten sonra bir dostunun tavsiyesile meşhur ustalardan Abdülgaffar Efendinin dükkânına gitti.

Pazarlık uzun sürmedi. Beş beyaz mecidiyeye cevizden bir beşik sipariş edildi.

Abdülgaffar usta gayet az söyler bir adamdı. Siparişi:

— Allah kısmet ederse yaparız...

Sözlerile kabulden sonra: gözlüğünün üzerinden bakarak:

— Fakirin bir huyum vardır: Aceleye gelemem! dedi.

Remzi zaten salınacağa alışmıştı. Feyzi Efendi aceleye lüzum görmüyordu. Kesesinden beş mecidiye çıkarıp uzattı. Abdülgaffar Efendi, oturduğu pöstekinin ucunu kaldırıp:

— Bırakıver! dedi.

* * *

Remzi bir müddettenberi «durucuk!» yapmağa başlamıştı. Bir gün annesi kocasına:

— Efendi, dedi, ayol şu beşiğin arkasını bıraktın. Çocuk yürümeğe başladı. Beşik hâlâ gelecek... Nasıl iş bu böyle!

Feyzi Efendi fesini düzeltti:

— Ne yapayım hanım? dedi. Sen Abdülgaffar Efendinin halini bilmiyorsun... İyi iş yapıyor ama, biraz eli ağır... Hem sen bilmezsin, temiz iş altı ayda çıkar, derler! Merak etme, ben bugün yine Uzunçarşıya uğrarım.

* * *

Remzi ilâhilerle mektebe başlamıştı. Annesi oğlunun bu ilk mürüvvetini görürken bir taraftan ağlıyor, bir taraftan da:

— Ah Remziciğim! Ah benim beşiksiz büyüyen evlâtçığım...

Diye göz yaşlarını siliyordu.

Artık bundan sonra bir daha beşikten bahsetmek kimsenin hatırına gelmedi.

* * *

Remziyi evlendirdiler. İzdivaçtan dokuz ay sonra nur topu gibi bir oğlu dünyaya geldi.

Feyzi Efendi torununa «Maşallah!»lı bir nazar takımı almıştı. Lohosa odasına girdiği zaman etrafta bir beşik aradı.

Ayol hani bu çocuğun beşiği? Rahmiciğin beşiği yoktu.

O zaman Feyzi Efendinin zihninde bir tedaii efkâr hâdisesi vukubuldu. Uzunçarşıdaki dükkânında, çarkı başında çalışan Abdülgaffar Efendinin kır sakallı, gözlüklü çehresi gözünün önüne geldi.

— Oğlum, Remzi! dedi.

— Ne var efendi baba?

— Bak, sen bu çocuğa beşik ısmarlamamışsın... Fakat merak etme, sen doğduğun zaman ben Uzunçarşıda Abdülgaffar Efendiye bir ceviz beşik ısmarlamıştım. Hattâ parasını da vermiştim. Geçmiş gün hatırımda değil, beşiği her nedense almak nasip olmadı. Sen şimdi doğru Uzunçarşıya git. Abdülgaffar Efendiye benden selâm şöyle, beşiği bir hamala verip getir.

Bedavadan gelen beşik Remzinin pek hoşuna gitmişti. Derhal Uzunçarşıya koştu.

Abdülgaffar Efendinin sakalı süt gibi beyaz olmuştu. Remzi, kendi beşiğini yapan bu ihtiyarın elini öptü. Ziyaret sebebini anlattı. İhtiyar biraz sinirlenmiş gibi görünüyordu:

— Peki şimdi ne istiyorsun?

— Beşiği istiyorum!

O zaman Abdülgaffar Efendinin hiddetten sesi titremeğe başladı:

— Yoo... Evlât! dedi. Benim acele işe gelemiyeceğimi yirmi beş sene evvel babana da söylemiştim... Kendisine selâm söyle: İşine gelirse... Yok eğer «Beşiği ille isterim!» dersen...

Oturduğu pösketinin ucunu kaldırarak ilâve etti:

— İşte parası!

Pöstekinin altında, Feyzi Efendinin yirmi beş sene evvel koyduğu beş beyaz mecidiye duruyordu!

Ercümend Ekrem

* * *

Hüseyin Rahmi'den

Her yumurta tavuk olaydı dünya geniş bir kümese dönerdi!

* * *

Kadınların aklı, başlarındaki şapkadan bellidir!

* * *

Dünyanın en cesur insanı kendisine reçete yazabilen doktordur!

— Yazık değil mi babalık, soğanları niye ezdiriyorsun?
— Sapları ezilince başı büyür efendi!

Davet

Sevdiğim! Bekliyorum gözlerim dala dala!
Çamlıkta kahkahalar koşuşuyor dört nala!
Gel yine başlıyalım geçen yazki masala!
Gece, ay gök yüzünde bir gümüşten buhurdan,
Deniz nurdan, dağ nurdan, evler, bahçeler nurdan!

* * *

Gel, âşıklar yolunda gezelim sarmaş dolaş!
Sesimizi yıldızlar bile duymasın, yavaş!
Göğsümde hiç durmadan kanat çırpıyor telâş!
Kalbim, senin aşkınla bir alevden buhurdan,
Gökten mehtabı içen yatak odamız nurdan!

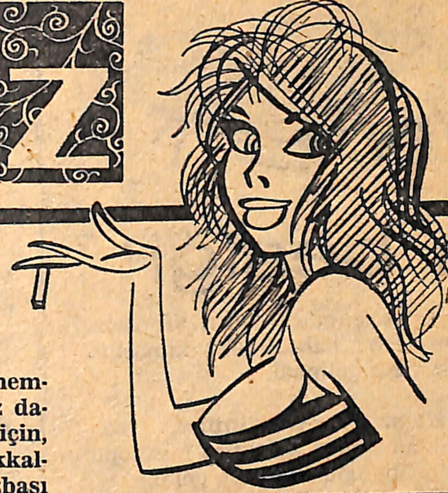
ÇİMDİK

Meclisten dört eski Bakan hakkında tahkikat açılması istendi. «Gazeteler»

— Hakkımda tahkikata başlamışlar...
— Atıyorsun ulan!.. Nerdeyse «Eskiden Bakanlık da ettiydim» diye öğünmeğe başlıyacaksın!

Filiz

Orhan Kemâl

— Küçüğün ayakları çok güzel. Efendim, pabucu güzel gösteren... Nasıl? Siyahını mı? Emredersiniz efendim, derhal!

Nur'un işi siyah bir Çaça'yla bitti.

— Evet efendim, siz... Yüksek topuklu istemiştiniz değil mi?

Ellerini oğuşturarak ayakkabı kutularına bakmağa başladı. Filiz yemiyordu herifin lâflarını:

«... Küçüğün ayakları çok güzel ha? Güzeldir. Tilkiler, kurtlar, sansarlar siziii... El oğalamağa bak! Sen ancak Nur'u aldatırsın. Ben yemem o dümenleri!»

— Şurada derisi fevkalâde bir siparişim var küçük hanım. Kaparo filân verdikleri halde gelip almadılar. Günah benden gitti. Ayağınıza olursa kendinizi piyango çarpmış sayın!

Merdiven, dayadı merdiveni, hooop, çıktı. Kutular arasından bir kutu. Çekti, hooop indi:

— Bakın, fevkalâde bir şey. Tam da sizin zevkinize göre. Zaten siz iki kardeşin ayakları... Afedersiniz, kardeşiniz değil mi?

Filiz:

— Evet, dedi.

— Kardeşinizin ayaklarıyla sizinkiler ayni. Yalnız ne var, kardeşinizin ayakları az etli, sizinkiler...

Filiz, ayakkabıyı giydirmeğe çalışan elin parmakları arasındaki ayak bileğinin yumuşak, kibar sıkılışını tatlı tatlı duyarak bekledi. Ayakkabıyı giydiği halde adam bırakmamıştı bileğini.

— ... Sizinkiler az kuru ama, bu, daha az güzel yahut çirkin mânasına değil. Bana kalırsa...

Taksitçinin sabrı taştı:

— Yahu İshak, kısa kes be!

Şimşek gibi baktı:

— Peki bey baba, kızma!

— Bayanlar yabancı değil. Haftadan haftaya verebildikleri kadar getirip verecekler. Kefil ben'im. Tamam mı ayakkaplar?

Filiz küçük aynada bakıyordu. Birden taksitçiyi de, ayakkabıcıyı da unutuvermişti kahverengi yüksek topuklularının aynadaki görünüşünde. Gerçekten de çok yakışmıştı. Hem bu ayakkaplar onu biraz daha mı büyütmüşlerdi?

Eskiler sarıldı, yeniler ayakta, dükkândan çıkıldı.

— Gene buyurun efendim, tekrar tekrar bekleriz!

Taksitçi yolda:

— Sakın ha, dedi. Bensiz geleyim demeyin!

Adamdan ayrıldıktan sonra Nur:

— Onsuz gidersek ne olur Filiz?

— Hiç.

— Bizi o mu koruyacak ayakkabıcıdan?

— Tabii

— Kendinden başkasına kaptırmamak için değil mi?

— Ha şunu da bilemiyeydin!

Mahmutpaşa yokuşunu yeni ayakkaplarıyla iniyorlardı.

— Batan geminin malları, batan geminin malları!

— Mendile gel mendileee!!

— İkizlere takke, ikizlere takke!

— ......

— ...

Ayakkaplarından Filiz de memnundu, Nur da. Filiz, onu az daha büyümüş gösterdikleri için, Nur da, köşe başındaki bakkaldan ekmek, makarna, öküzbaşı çivit, pirinç filân almağa giderken sarı saçlı, mavi gözlüye rastlıyacağı, çaça'ları ile daha güzel görüneceği için!

Evde anneleri ayakkaplarını çok beğendi. Paketleri açtı, etekliklerle bulûzluklar da güzeldi.

— Aferin size be!

Nur:

— Adam alın dedi, ne isterseniz alın dedi de kızın...

Filiz'in kaşları hemencik çatıldı:

— Mâni oldum değil mi?

— Oldun tabii!

— Olmasam, her şeylerden dolu dolu alsak, nasıl öderdik sonra?

Anne dikkatle dinliyordu. Aklında taksitçi. Adamın ne ağzı kalabalık olduğunu biliyordu.

— Ödeyemesek ödemezdik!

— Nasıl ödeşirdik?

— Amaaan sen de.

— ......

— ...

Onlar çekişedursun, en küçük kedi gibi geldi, pabuçlara baktı ilkin, sonra eteklikler bulûzluklara. O? Ona hiçbir şey alınmamış mıydı? Tabii, kim düşünecekti onu? Allah belâsını versindi küçüklüğün. Bir büyür, şu pis ablaları kadar olsun gösterecek onlara. Taksitçiye yalnız gidecek, her şeyler alacak, hem de dolu dolu!

Öfkeyle:

— Hiç beğenmedim, dedi. Hiç güzel değil!

Bekledi. Sorulmasını, neyin ya da nelerin güzel olmadığının sorulmasını beklediyse de, aldıran olmadı. Duymamışlardı zaten. Buna da ayrıca içerledi:

— Büyüyüm de görürsünüz, dedi.

Gene aldırış edilmeyince büsbütün kızdı:

— Pisleeer!

VIII.

Yüksek topuklular, taftadan kloş eteklik, kısa kollu beyaz bulûz...

İşe her günden, herkesten önce gelmişti. Çalıştığı kitap deposunun kapısına sırtıyla dayanmış, yüksek topukluları, siyah taftadan kloş etekliği, beyaz bulûzunu düşünüyordu. Bunca yıllık yaşantısında ilk giyiniyordu böyle; hem de kendi kazancından. Yüksek topuklular, eteklik, bulûz iyiydi, hoştu, seviyordu, bayılıyordu ama, beyaz bulûzun kollarını ne diye uzun yaptırmamıştı? Uzun yaptırsa da, dirseklere kadar sıvasa daha iyi olacaktı, kollarının inceliği görünmiyecekti. Annesi, haminnesi, komşu arkadaşları «Hiç de ince değil. Yapın minyon. Bu minyon yapıya göre kollar..» diyorlardı ya, kanmıyordu. İnceydi kolları. Göğsü de kuru gibi. «... Canım bana ne herkesten? Erkekler fazla takılıyorlarsa ne yapalım? Ben bilmiyor muyum? Neclâ'nın kolları nasıl? Kalın kalın. Patronu bayılıyorum sana diyormuş. Pis. Pis evet. Niçin? Ne bileyim ben? Ama pis. Yirmi iki yaşındaymış. Her hafta mavi hususî, oooh, haydi Boğaz'a. Pırıl pırıl otel...»

Tarabya neresiydi? Tarabyadaki oteller gerçekten konforlu muydu Neclâ'nın anlattığınca? Bilmiyor ama, öyle gibi geliyor. En çok tutulduğu, mavi hususî. Bir de Cumartesi paydoslarında kırmızı kırmızı boyalı dudaklarıyla beklerken patronundan «Bizimki» diye söz etmesi!

«— Aaa tepem atıyor ama!»

«— Ne var kız?»

«— Kızıyorum be!»

«— Kime?»

«— Bizimkine!»

«— Sizinki kim?»

«— Uuuf Filiz. Öğrenemedin gitti. Bilmiyor musun?»

Bilmez olur mu? Biliyor bilmesine ya, mahsustan, inadına. «Bizimki!»

Kaç sefer, «Nerden sizinki?» demek geçti içinden. «Sizinki nerden oluyor? Adamın kâtibesisin. Haydi sevgilisi diyelim...» diyecek oldu, diyemedi, tuttu kendini.

«— Bizimki canım, bizimki işte. Sağ olsun, pek savruk. Bugünün cumartesi, benim de onu iğne üzerinde beklediğimi unutuverir!»

«— Yaa. Demek arada unutuyor seni?»

«— Ne demek istiyorsun?»

«— Hiç şekerim, ne demek istiyeceğim?»

«— Ben unutulacak kadın mıyım?»

En son Cumartesi demişti bunu. Filiz deliye dönmüştü. Unutulacak kadın değilmiş. Amma da güveniyordu kendine. İstese Filiz de bir tane yakalar, onu da mavi, mavi değilse kırmızı, kırmızı olmazsa siyah, siyah olmazsa yeşil hususîlere bindirip götürürler. Adalara bile götürürler be. O «Unutulacak kadın» değil de Filiz unutulacak kız mı? Kollarının kalınlığı, dudaklarındaki ruj, tırnaklarının ojesini çık ne farkı var Filiz'den? Yirmi iki yaşında. Yalan, var o sağlam, yirmi dört, yirmi beş. Onun ardından Filiz'e dedikleri gibi «Yavrum!» diyorlar mı? «Yavrum. Yeyim seni. Issırıyım!»

Birden yüksek topukluları aklına geldi. Eteğinin ucunu hafifçe kaldırıp ayakkaplarına baktı, sevinçten çalkandı içi:

— Canım, ah canım. İyi ki aldım sizi be!

Sanki birden Neclâ, içinde belirerek hemencik burun kıvırdı:

«— Biçimini beğenmedim Filiz. Ne diye bana söylemezsin, birlikte gidip alalım...»

Kızdı. Karşısında Neclâ gerçekten varmış gibi, sesli sesli:

— Ben çok beğeniyorum, dedi. İyi ki aldım!

Neclâ sanki burun kıvırdı:

«— Aldınsa güle güle giy. Sana iyilik yaramaz ki zaten!»

Filiz birden bir şey hatırladı: Geçen hafta, mavi hususîlisini beklerken, Filiz'e neden hâlâ gitmediğini sormuştu. Niçin? Mavi hususîlisi gelir, Filizi orda görür, beğenir diye mi korkmuştu acaba?

(Devamı var)

Soğuk algınlığından ileri gelen

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI

GRIPIN

FAYDALIDIR

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir

(Faal: 7214—263)

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

Yalçın Çetin

GECE YARISINDAN SONRA İKİ SEVGİLİ GÖLGE PARKTA BULUŞURLAR

ARAMIZDAKİ ŞEYİN BİTTİĞİNİ SANIYORDUM!.. MEKTUBUN BENİ ÖYLE SEVİNDİRDİ Kİ

MEKTUBUM MU?!. BEN SANA MEKTUP YAZMADIM Kİ!
SENDEN MEKTUP ALDIM BİLÂKİS!

AŞK İLAHI BİZİM İÇİN ÇALIŞIYOR... MEKTUPLARI DA O YAZMIŞ OLACAK, HER HALDE!.. **EVLENMEMİZ** İÇİN, BÜTÜN ENGELLERİ ORTADAN KALDIRDIĞI GİBİ!..

KAÇ DEFA ANLATTIM SANA ULAN, EVLENEMEYECEĞİMİZİ!, BİR BİRİMİZİN DENGİ OLMADIĞIMIZI, ARAMIZDAKİ SOSYAL AYRILIKLARI, FALAN FİLAN!..

AMA ARTIK SOSYAL FARK KALMADI Kİ ARAMIZDA! BABAM SERVETİNİ KAYBETTİ!.. **BİZ DE FAKİR OLDUK!..**
OKUMADIN MI GAZETELERİ?..

FAKİR!.. SENİN GİBİ YANİ!.. AYRI GAYRIMIZ YOK ARTIK

AĞZINI TOPLA BE!.. BU GÜNE BU GÜN YÜKSEK SINIFA MENSUP BİR **MİLYONER** VAR KARŞINDA!. SENİN FAKİRLEŞTİĞİN SIRADA BEN **ZENGİN OLDUM!..**
SINIFLARIMIZ DEĞİŞTİ AMA ARADAKİ FARK DEĞİŞMEDİ...

ZENGİN BİR ADAMIN, FAKİR KIZLARLA EVLENMESİ FİLİMLERDE GÖRÜLÜR YALNIZ..
ZATEN ARTIK SAKALIMI DA KESECEĞİM

DEMEK ÖYLE!..

KIZMA! BUNDA BENİM SUÇUM YOK!. TOPLUMDAKİ KAT AYRILIKLARI, BEN VE MİLYONLARIM FALAN!..
ANLIYORSUN YA!.

AMMA DA EKŞİDİ HA!.. KALA KALA, AŞAĞI SINIFTAN BEŞ PARASIZ BİR KIZA MI KALACAKTIM!..

VAY! HERGELE VAY!... ULAN, BENİ DE TONGAYA BASTIRDI BU İT!..

ALACAĞIN OLSUN MİLYONER BOZUNTUSU!..

ERTESİ GÜN

GAZETE
ÜÇÜNCÜ SOYGUN!..
MADRABAZ YAPAGASANAT ARMAĞANINDAN BÜYÜK BİR SERVET KAZANDIĞINI İDDİA EDEN ŞAİR EGE'NİN MİLYONLARI ÇALINDI...

GAZETE
NAZİK HAFİYENİN SİLİNDİR İZZET TARAFINDAN ÜTÜLENDİĞİ SIRADA, GİZLİ PENÇE BİR ŞAİRİ SOYDU

NAZİK YATIRILDIĞI HASTANEDE GECE YARISI TOZ OLDU!
HAFİYEYİ, GİZLİ PENÇENİN KAÇIRDIĞI SANILIYOR

DEVAMI VAR

MİLLETLER GÜLÜYOR

Gazetecilik !

Gazetenin Yazı İşleri Müdürü, manşetleri hazırlayan sekreteri odasına çağırttı, sert bir sesle:

— Jacques dedi, kafanı biraz daha çalıştırsan hiç fena olmıyacak! Şu başlıkların rezaletine bak! «Silâhlı soygun», «Edebî Yanlışlık.» Sansasyonal, hareketli, renkli başlıklar bulmağa gayret et! Yoksa...

— Peki efendim, dedi Jacques, elimden geleni yapacağım!

Ertesi gün Jacques için verimli olmadı, gazeteye dönerken dağarcığındaki haberler şöyleydi: Passy'de bir baca tutuşmuş, Monmartre'de bir kadın parmağını kesmişti...

Düşündü, taşındı, bir sigara yaktı sonra başlığı yazdı:

— Paris ateş ve kan içinde!...

— Biraz dur.. Sonra peşlerine düştük sanırlar.

Sonuncu

İngiliz kâşiflerinden biri Orta Afrika'da seyahat ederken, halkının insan eti yediği söylenen bir köye gelir, kabile reisi ile konuşurken:

— Aranızda hiç yamyam var mı? diye sorar:

— Bir tane bile yok der reis!

— Emin misiniz?

— Tabii, tabiî diye kat'iyetle cevap verir. Bir tane vardı onu da dün gece yedik!...

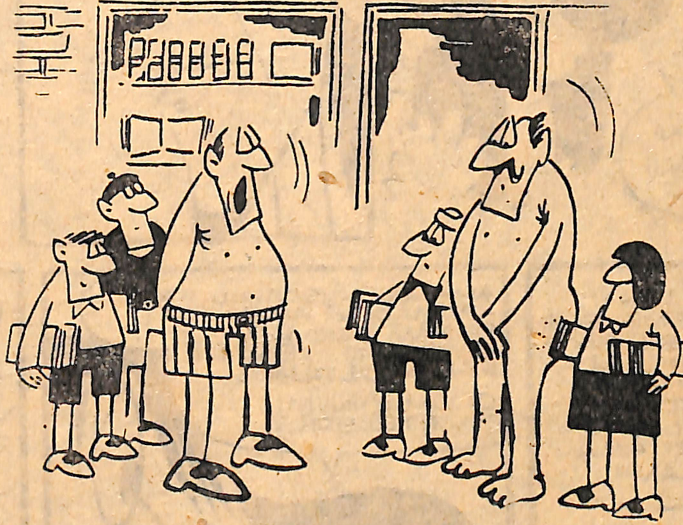
* * *

Kahve

Yemek bitmişti, ev sahibesi misafire sordu:

— Kahve içersiniz değil mi?

— Çok teşekkür ederim, dedi, misafir hanım, kocamı uyutmadığı için geceleri kahve içmiyorum!!!...

— Neyse, bana biraz tenzilât yaptı!..

Soğukkanlılık !

Gece yarısı otelin kâtibi en üst katta yatan kızıl saçlı İngiliz'in pijamalarla salona indiğini hayretle gördü. İngiliz:

— Odamdaki musluk bozulmuş! Bana bir bardak su verir misiniz! dedi.

Kâtip istenileni verdi. Beş dakika sonra İngiliz elinde bardak tekrar aşağı indi ve su istedi.

Aradan iki, üç dakika ya geçti, ya geçmedi kızıl saçlı adam sessiz adımlarla kâtibin yanına yaklaştı ve bir bardak su daha istedi. Bu böyle beş-altı defa tekrarlanınca, kâtip:

— Herhalde çok susadınız Sör? dedi.

— Hayır, susamadım dedi İngiliz; odamda yangın çıktı da...

Nasıl?

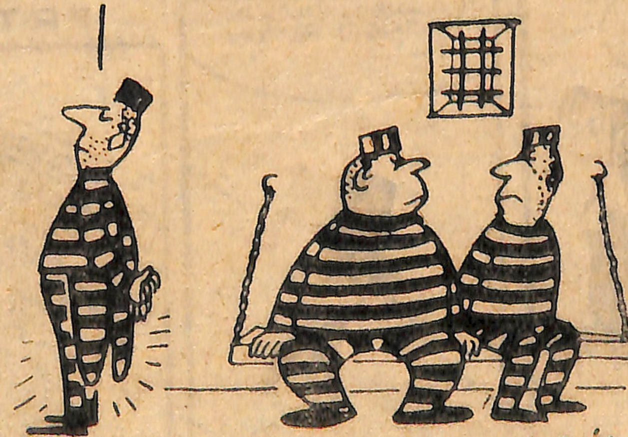
Jacques arkadaşı, Martin'i parkın köşesine sıkıştırmış harıl harıl yeni mektebe giden, altı yaşındaki oğlunu anlatıyordu...

— Öğretmen şaşmış kalmış diyordu... Başlıyalı bir hafta olmadan, bizim oğlan alfabeyi, kerrat cetvelini su gibi ezberlemiş, mektepde herkes oğlumdan bahsediyor, iftihar ediyorum doğrusu!...

— Olabilir, Jacques! Benim çocuğun da seninkinden aşağı kalır yeri yok!. Daha üç aylıkken; geçimin güç olduğunu, vergileri zorlukla ödediğimizi, hattâ dünyanın siyasi durumunun hiç ümit verici olmadığını benden iyi biliyor!.

— Oğlunun bu kadar çok şeyi bildiğini nasıl anladın?.

— Sabahtan akşama kadar ağlıyor Jacques amcası!...

— Şuna bak, burada da züppelik yapıyor!

Kuzucuk

Fransız turist Demir Perde gerisi memleketlerinden birinde, rehberle beraber hayvanat bahçesini geziyordu.

— Şimdi dedi rehber, şahane bir müşterek hayata şahit olacaksınız!

Hakikaten Fransız başını çevirince karşısında aynı kafeste yaşıyan arslanla, kuzu gördü.

— Harika! Harika diye bağırdı. Bunu nasıl yaptınız?.

— Kafesin bir tarafına arslanı, öbür tarafına kuzuyu, aralarına da cam duvar koyduk. Aradan zaman geçince birbirlerine alıştılar, camı kaldırdık, şimdi gördüğünüz gibi aynı kafeste yaşıyorlar!.

— Peki! Ya arslan kuzuyu yerse, ne yaparsınız?

— Gayet basit Mösyö! Yerine başka bir kuzu getiriyoruz!

— Affedersiniz, şu tarafa lâcivert bir etek uçtuğunu gördünüz mü?..

Hovardalık !

İki İskoç çene çalıyorlardı:

— Mac, eğer altı tane otomobilin olsaydı, birini bana verir miydin?

— Tabii verirdim Erwin!...

— Şayet altı tane gemin olsaydı, birini bana verir miydin?.

— Ona ne şüphe!

— Altı tane televizyon ekranın olduğunu farz edelim, bir tanesini bana verir misin?

— Veririm, Erwin!

— Altı tane gömleğin olsa bana birini verir misin?

— Hayır, vermem!

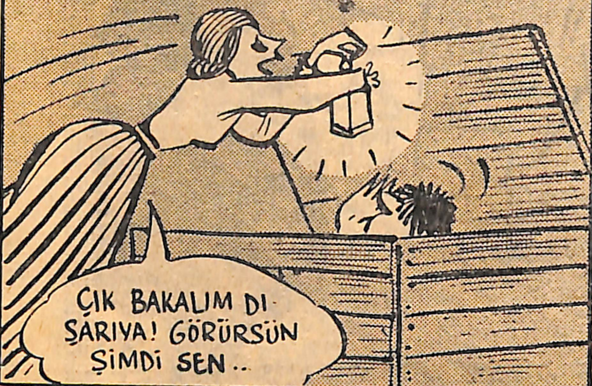
— Niçin vermezsin Mac?

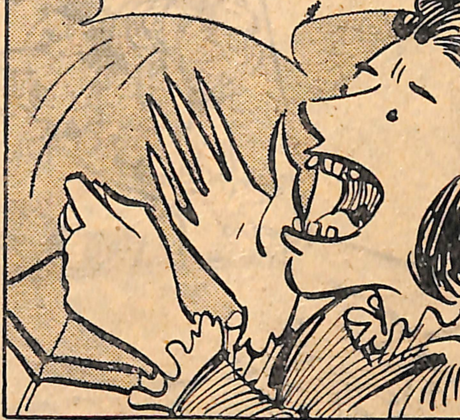
— Altı tane gömleğim var da ondan!...

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT SEREN

FREDERİK'İN KIRDIĞI TABAK ÇANAKLARIN GÜRÜLTÜSÜNE KOŞAN KADIN SANDIĞIN İÇİNDE SARHOŞ KOCASININ BULUNDUĞUNU SANARAK, KAPAĞI BÜTÜN GÜCÜYLE AÇMIŞTI 86

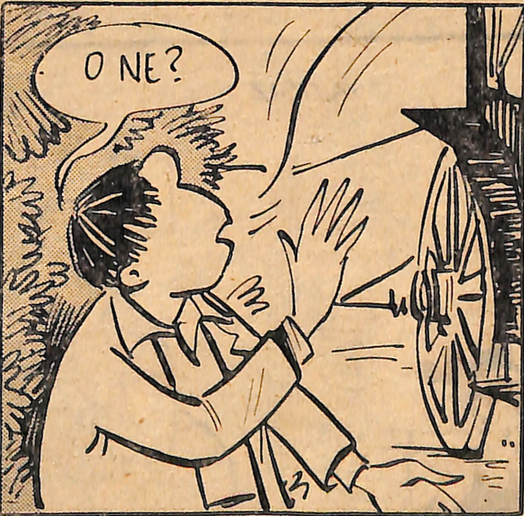

FREDERİK KASABAYI TABANA KUVVET TERKETMİŞ, NİHAYET YORULARAK, KIRDA BİR ÇALILIK DİBİNDE UYUYAKALMIŞTI..

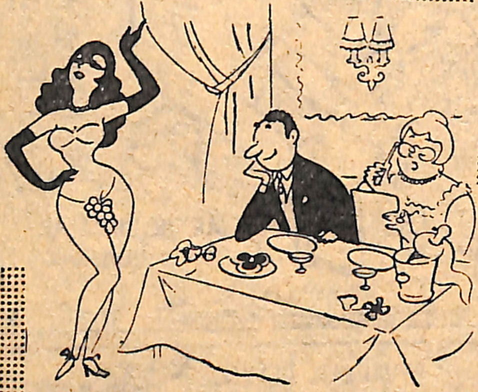

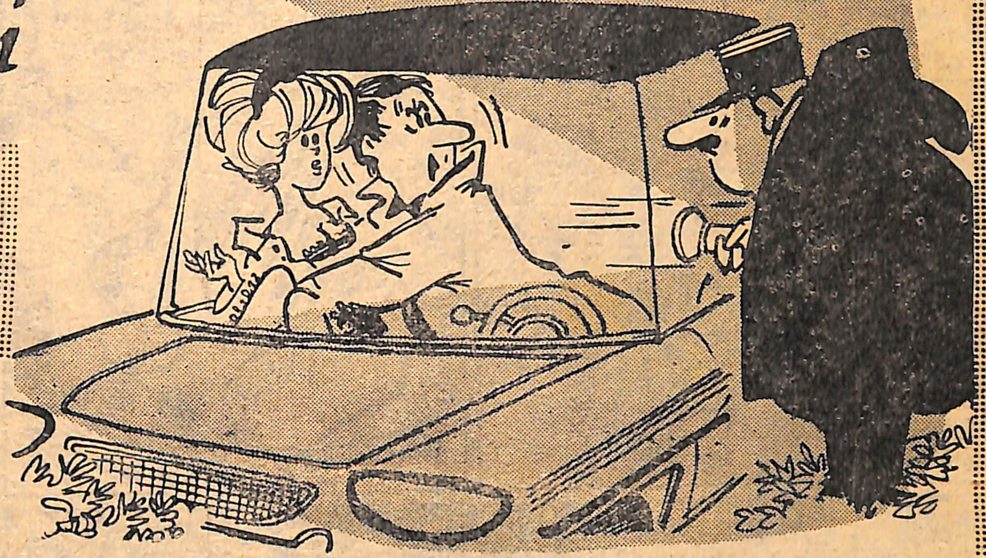

DEVAMI VAR

Dünya Karikatürleri

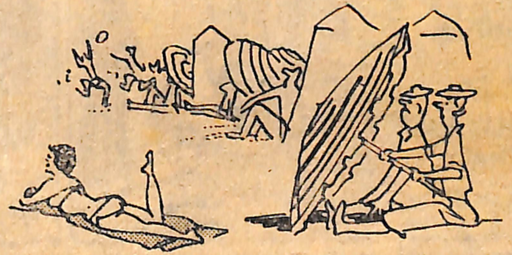
—ÜZÜM MÜ YİYECEKSİN ?..
—YEMEK LİSTESİNDE ÜZÜM YOK !

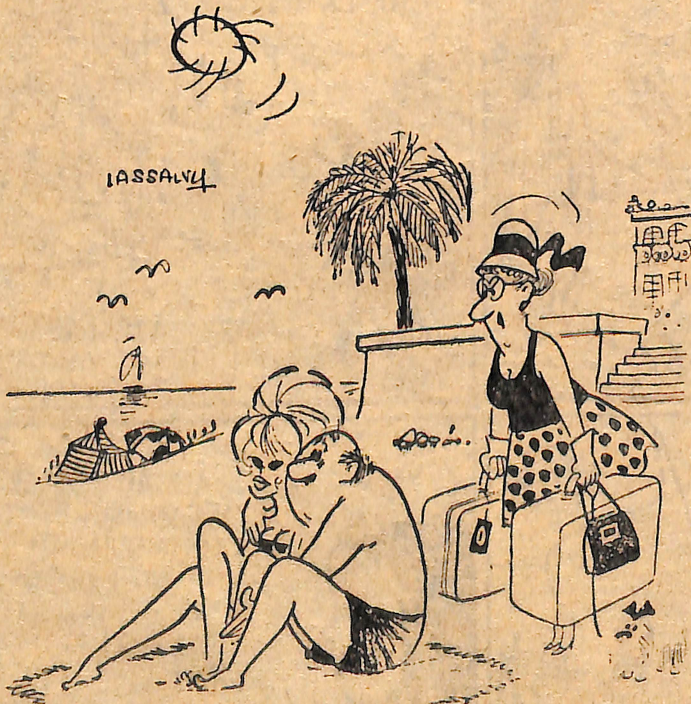
—BEN "ANNEEE„ DİYE BAĞIRDIM... "POLİİİS„ DİYE BAĞIRMADIM Kİ !

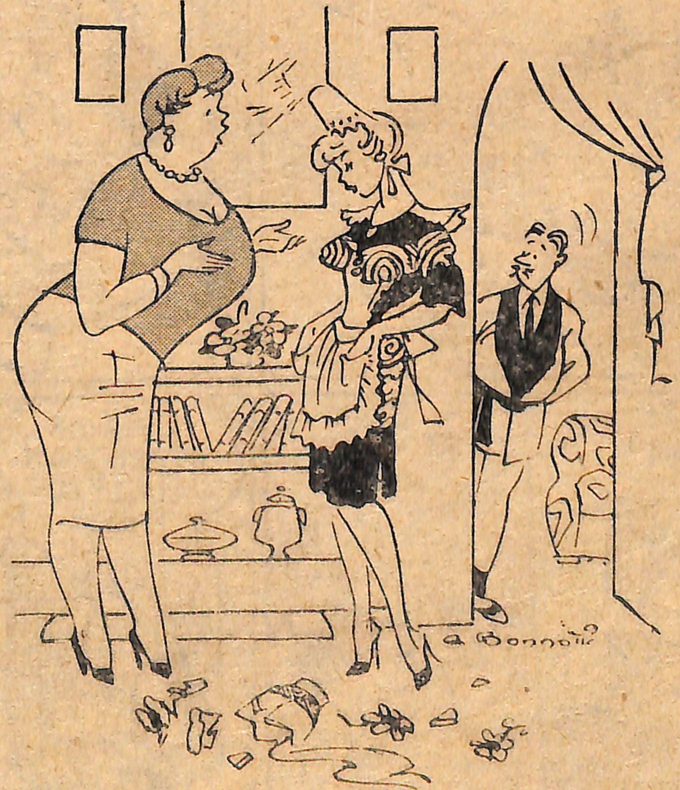

YAZISIZ

—POOOL... BAK, SEVGİLİ KARIN GELDİ !

—NASIL KIRDIN BU VAZOYU ?..
—BEYEFENDİLERDEN KAÇARKEN !

Büyük Yüzüncü Yıl Çekilişinde

Şimdiye Kadar Bir Çekilişte
Verilen İkramiyelerin
En Büyüğü

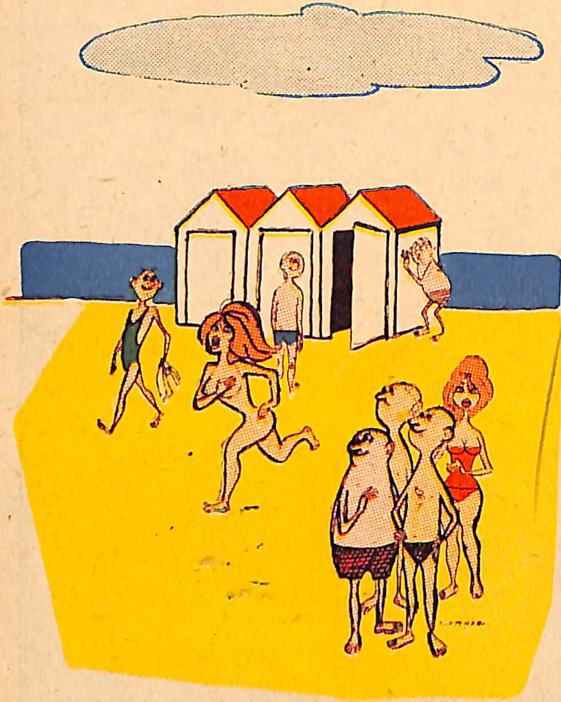

Milyon

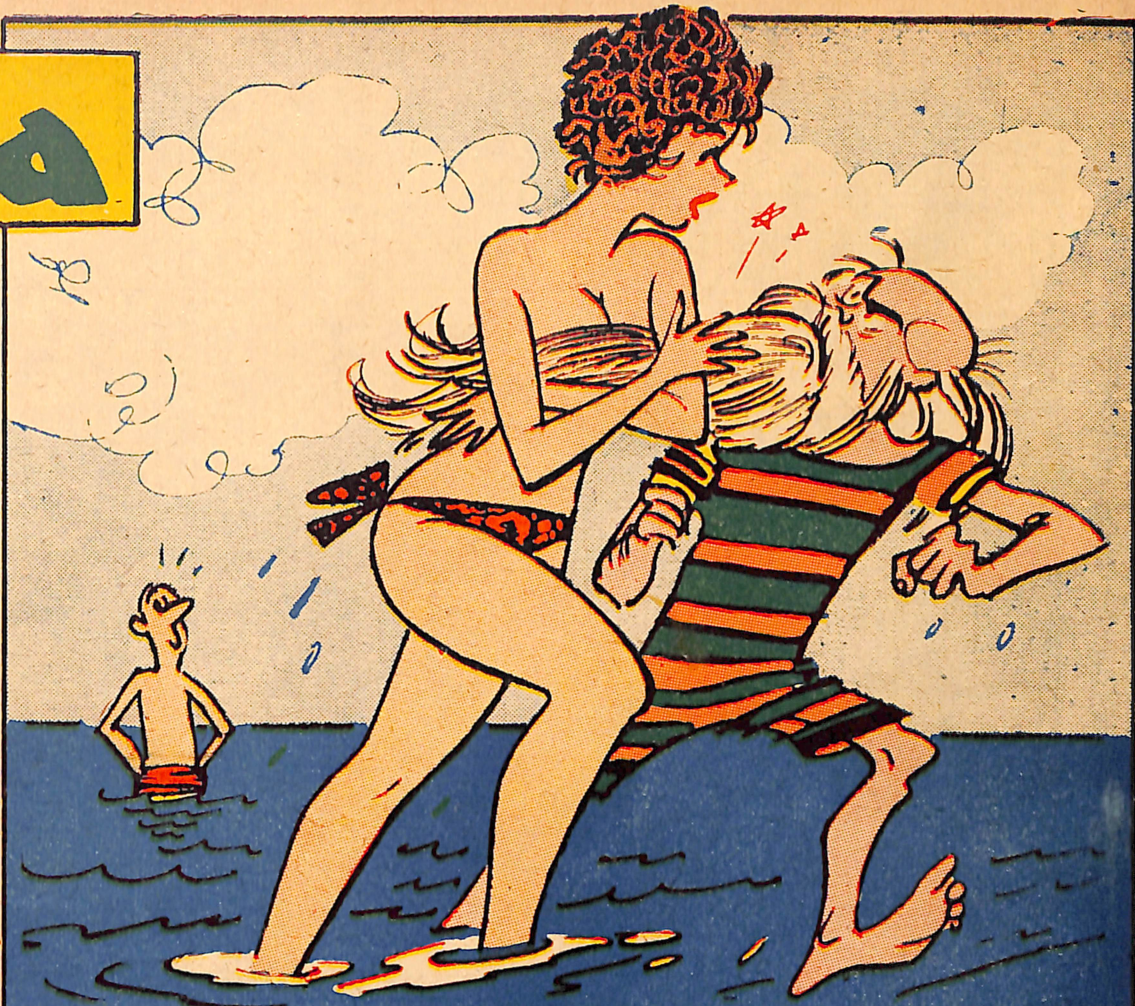
T.C. ZİRAAT BANKASI

Basın - 18604 - A 12486 - 264

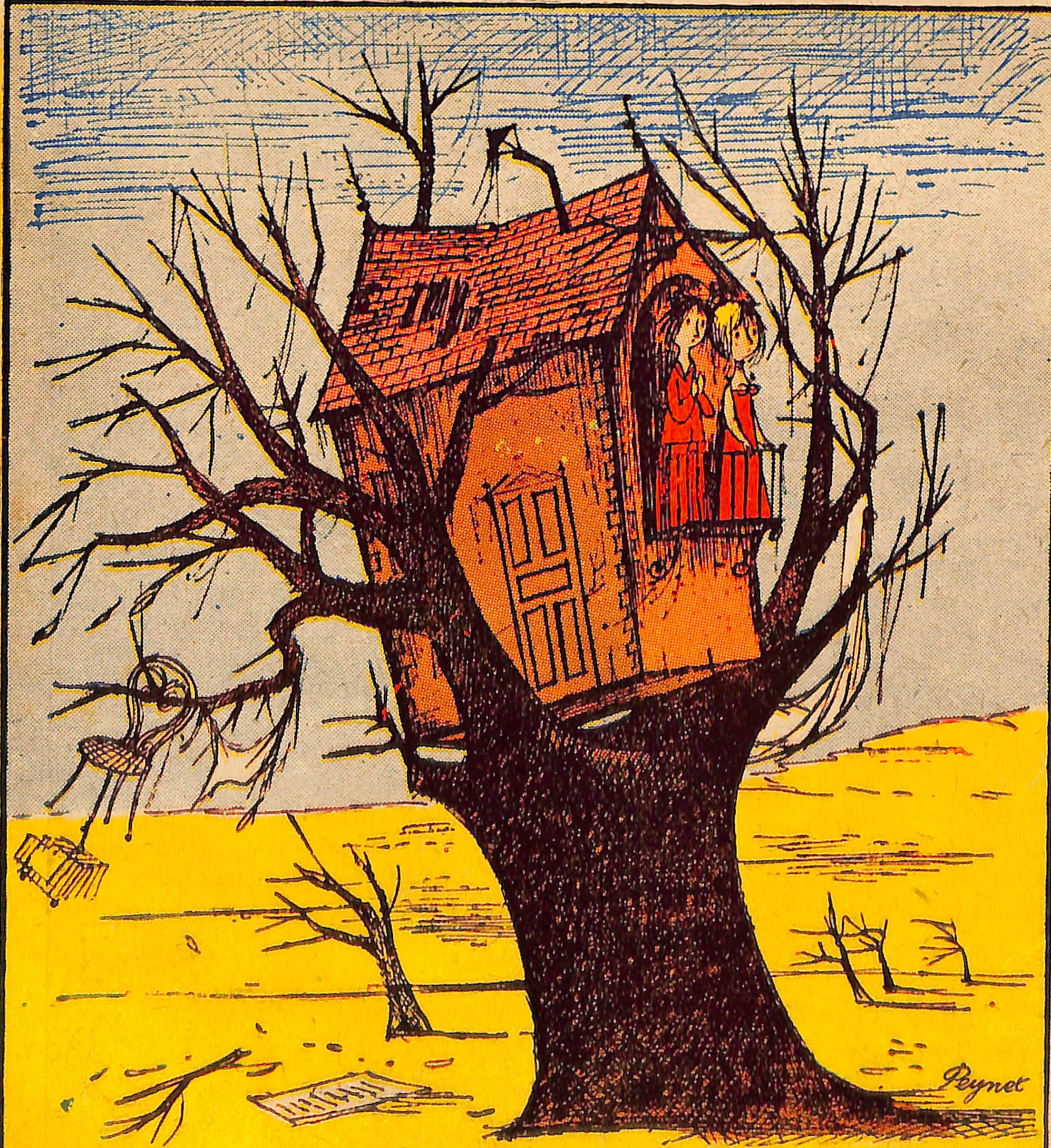
Akbaba

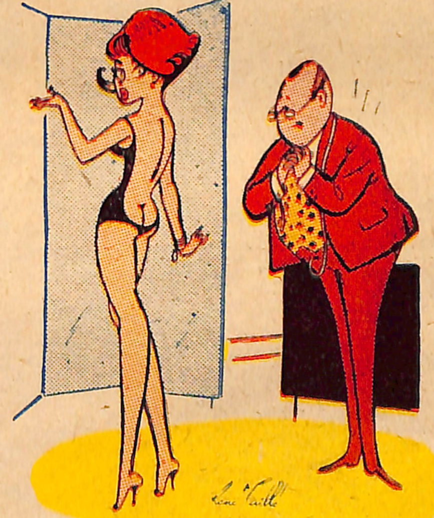
-İMDAAAT.. GÖZETLEYEN BİRİ VAAAR!..

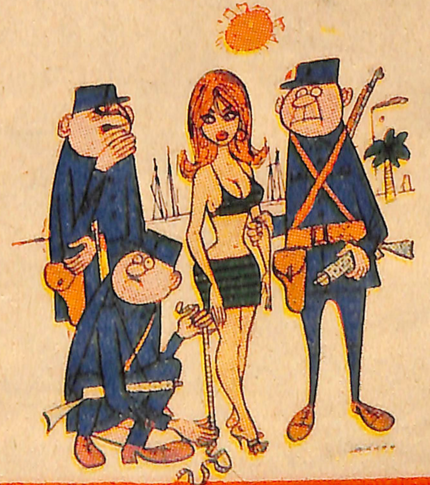
-AMAN PROFESÖR BİRAZ DURUN, MAYOMUN ÜSTÜ DÜŞTÜ!..

-TUHAF ŞEY.. BANA BU SABAH EVİMİZİN MANZARASI DEĞİŞMİŞ GİBİ GELİYOR!..

-ÇOK ÜZGÜNÜM BAYAN, SIRTI DAHA AÇIK MAYOMUZ YOK!..

-NE YAPSAK? ETEK İÇİN ÇOK KISA MAYO İÇİN ÇOK UZUN!